

Молода Україна

журнал української демократичної молоді

РІК ВИДАННЯ XXIII

ЛИПЕНЬ-СЕРПЕНЬ — 1973 — JULY-AUGUST

Ч. 214

ТОРОНТО

НЬЮ-ІОРК

НАШІ ПРЕДСТАВНИЦТВА:

В Канаді:

B. Yaremchenko,
28 Frontenac Rd.
London, Ontario

Leo. Lupul
P. O. Box # 203
Niagara on the Lake, Ont.

Victor Zwetkow
6465 — 43 Ave., Apt. 1
Montreal 410, Que.

В США:

Головний представник
Alex Konowal,
811 S. Roosevelt Ave.,
Arlington Heights, Ill. 60005

Iw. Ivahnenko,
72 Feather Bed Ln.
Hopewell, N. J., 08525

Iw. Hrynko,
416 Maple Ave.
Philadelphia, Pa., 19116

L. Jemetz,
2941 Amboy Road,
Warners, N. Y., 13164

W. Ponomarenko,
5802 Vandalia Ave. S. W.
Cleveland, Ohio, 44144

У Зах. Німеччині:

Mychajlo Ihnatenko,
2. Hamburg — Wandsbek,
Lesserstr. — 225
West Germany

В Англії:

A. Bondarenko,
78 Kensington Park Rd.,
London W. 11, — England

В Австралії:

S. Krywolap,
Box 1586 M,
G. P. O. Adelaide,
S. Australia.

Листування з редакцією та
адміністрацією просимо
слати на адресу:

МОЛОДА УКРАЇНА
Box 40, Postal Station "M"
Toronto, Ontario, Canada
M6S 4T2

МОЛОДА УКРАЇНА

Видає Центральний Комітет
Об'єднання Демократичної
Української Молоді

Голова ЦК: Ю. КРИВОЛАП

Редагує Колегія.

Адреса ЦК ОДУМ-у:

O. D. U. M.

221 Edridge Way
Catonsville, Md. 21228, U.S.A.

MOLODA UKRAINA

A Ukrainian Monthly Magazine.
Published by the Central Committee
of the Ukrainian Democratic Youth
Association.

In USA — Association of American
Youth of Ukrainian Descent.

President: G. KRYWOLAP

УМОВИ ПЕРЕДПЛАТИ:

Річна передплата: 12 чисел. — На два роки: 24 чисел.

У США:

12 чисел — \$5.00 (амер.); 24 числа — \$9.00 (амер.)

У Канаді:

12 чисел — \$5.00 (канадських); 24 числа \$9.00 (канадських)

Ціна одного примірника у США і Канаді: 50 центів.

В усіх країнах Південної Америки:

12 чисел — \$2.00 (американських); 24 числа — \$3.50 (америк.).

Ціна одного примірника: 0.25 амер. дол.

В усіх країнах Європи:

12 чисел — \$2.50 (америк. дол.); 24 числа — \$4.50 америк. дол.)

Ціна одного примірника: 0.30 амер. дол.

В Австралії:

12 чисел — \$3.00 (австр. дол.); 24 числа — \$5.00 (австр. дол.)

Ціна одного примірника: 0.30 амер. дол.

Зазначене число після прізвища передплатника означає остан-
нє число журналу, за яке заплачено передплату.

За зміну адреси просимо прислати поштові значки або інтерна-
ціональні купони (International coupon) на суму 25 канадських
центів.

Редакція не приймає матеріалів без підпису автора і застерігає
за собою право скорочувати статті і правити мову; рукописів
не повертає.

Статті, підписані прізвищем або ініціалами автора, не завжди
відповідають поглядам редакції.

У ЦЬОМУ ЧИСЛІ ЧИТАЙТЕ: Б. Олександрів, М. Тарнавська, П. Олій-
ник — Поезії. Г. Гордієнко — Юнацька Громада. М. Февр — Неймо-
вірна історія. Д. Гуменна — Час різьбар. Окрушини. Б. Олександрів
— 3 нових видань. З одумівського життя. Традиційний вечір. Родинна
хроніка. Хроніка. Сторінка Юн. ОДУМ-у. Українські стародруки в
Болгарії.

На обкладинці: О. Кульчицька. Літо.

Борис ОЛЕКСАНДРІВ

З НОВИХ ПОЕЗІЙ

КАЗКА

(Не для дітей, але й не для занадто дорослих)

Чи була в тебе казка?
Л. Первомайський

Там, де золото й просинь
Онтарійського літа,
Серед кленів і сосен
Я ховався від світа.

Не за стіни чи мури,
Та від люду подалі.
Був я повен зажури,
Був я повен печалі.

Та прийшла вона, гарна,
Зором сіючи втіху,
Наче днина безхмарна,
Повна жартів і сміху.

Повна злагоди наче.
І усміхнено просить:
— Ну, доволі, козаче,
Пожурився — і досить.

Що ті феї, лілеї?
Стисни серце у грудку!
Звів я очі на неї,
Очі сповнені смутку.

О, калино над мостом,
О, вечірня знемого!
Так, для тебе це просто,
А для мене — самого?

Що лишилось для мене?
Тільки темні покоси,
Тільки літо студене,
Тільки трави і роси.

Тільки зморені зорі
У високій безодні,
У небесній оборі,
Але зорі — холодні.

Подивися: темніє...
Але в просмику неба
Щось далеко яріє —
Чи не спомин про тебе?...

Подивилась повільно,
Чую легіт журливий:
— Ти якийсь божевільний,
Ти якийсь неможливий!

Що цю хмару нагнало?
Як же можна вернути

Те, що впало-пропало
І чому вже не бути?

Не вернути, не вдасться!
Та й, сказавши по-правді,
Те омріяне щастя —
Чи було воно справді?

Чи у замкнені двері
Розженешся? Не дуже.
І чи всі ці химери
Ти не вигидав, друже?

— — — — —
Потемніли озера...
Впало сонце — як рана...
Може справді химера?
Може справді омана?

Тільки ж серце... Несила,
Не вгамую шалене.
І чому ти ходила
В сині ночі до мене?

— — — — —
Не шуміли ялини,
Небо тінями грало,
Гасли грона калини,
Все навколо мовчало...

На тремкі осокори
Впала ночі загида.
І була в її зорі
Не зажура — досада...

— — — — —
Ні, пuste дорікати
Смутком, вечером злотнім...
Та ж мені не звикати —
Буду знову самотнім.

Буду знову чекати
В ночі, в присмерки темні.
Буду знову блукати
В люті зливи буремні.

Поки стану в знемозі,
Поки в тузі схилюся,
Поки десь на дорозі
Упаду — не зведуся.

І признаю: поразка!
І затихну в зітханні.
І тоді моя казка
Стане дзвоном останнім...

СКРИПАЛЬ

Він торкнувся до струн —
і здригнулися струни, збудилися,
Срібним дзвоном торкнули вечірню емаль.
Голубими крильми у лункому захмар'ї забилися
Про весну,
про любов,
про печаль...

Про дитячі казки, що в блакитних туманах
згубилися.
Уві сні, в далині, у чийсь неповторній весні.
Про квітчасті луги, що в ранковому сонці
курилися.
Про блакить на озерному дні...

Він торкнувся до струн —
і озвалися струни відгомоном
Заворожених скель, зацімплених чайних ячань.
Дально-лагідним дзвоном, у серці захованим
спомином
Запізнілих прохань і прощань...

ХУДОЖНИК

When we remember we are all mad,
the mysteries disappear and life
stands explained.
Mark Twain

В нього очі ясні, в нього скроні — сивіючі,
Модний шалик узорний і синій берет.
Слався вечір за вікнами, мрякою віючі.
Хто він: фразер чи маляр, актор чи поет?

Грає в склянці вино, і легенько клубочиться
Синій дим цигарковий... Така дивині:
От пора б уже йти, а прощатись не хочеться.
І яріє розмова, як племін'я вина...

Я художник. — Слова його стали огірчені. —
Я художник. Живу самотою, один.
Ось отам за дверима, в маленькій комірчині,
Все добро моє: фарби, полотна картин...

Все, повірте, з неї... — І вогники-промені
У криницях-зіницях затьмарила мла...
— Все це з неї, з одної, звичайно. Та що мені:
От, як хвиля морська, надійшла — і пішла...

Тільки спомин — це все, чим душа моя живиться.
І стужавілий жаль, що не тане ніяк.
Он з підлоги, зі стін, звідусіль вона дивиться
І мов каже мені: недотепа! чудак!

Так, неначе сміється — жорстока, тиранлива,
І її не відносить років течія.
Хоч була вона що? Тільки злуда оманлива,
Що здавалась моя — а була не моя...

Грає в склянці вино, і легенько клубочиться
Синій дим цигарковий... Така дивині:
От пора б уже йти, а прощатись не хочеться,
І яріє розмова, як племін'я вина...

“ВИЗВОЛЕНА” ДІВЧИНА

Дещо в неї таке, як в моєї коханої:
Гарні коси, і брови, і сукні покрій.
Тільки от — неприємно від усмішки п'яної,
Від зухвалих очей і фарбованих вій.

Дрібно стегна дрижать у кільчастому п'яночку.
Ніби т'янець, а от — лихоманка трясє.
Що ж це, дівчино? Хто розказав тобі казочку,
Що життя — лише гра, що дозволено все?

Скиглить гббо між бубнами і саксофонами
Щось нервозне, стервозне, як рев ішака.
Он, з кретином, ти зникла вже десь за колонами...
І чому воно так? І чому ти така?

В неї ноги — струнки, в неї шия — мов точена.
Жовті вікна і ніч, і в дощах вітражі.
Не повернеться юність її проволочена,
Тільки буде прогаром чадіти в душі.

Буде сумно і тоскно. І жодною маскою
Не закрий зневіри пізніша пора.
Що ж це, дівчино? Хто обдурив тебе казкою,
Що дозволено все, що життя — лише гра?

* *
*

Оноре де Бальзак, автор “Утрачених ілюзій” та численних інших творів, на схилі віку одружився з графінею Ганською, власницею маєтку в с. Верхівня, на Житомирщині. Одруження з цією жінкою було його довголітньою мрією. Однак, коли ця мрія нарешті здійснилась, Бальзак прожив усього-навсього пів року. З біографії.

От, звідусіль мені замкнувся світ.
Ні прбсвітку — як в зіворож циганську.
Я ждатиму тебе п'ятнадцять, двадцять літ,
Так, як Бальзак чекав графиню Ганську.

Байдужий час. Кружляють вітряки
Хвилин-годин, в кружінні розігнавшись.
Я ждатиму-чекатиму роки
І от — умру, нарешті дочекавшись...

А може все повернеться й не так
У дальші дні, в новій життєвій смузі?
...Скептично посміхається Бальзак
Зі сторінок “Утрачених ілюзій”.

*

*

*

*

*

*

Треба б нам поготорити речитативом,
Ледь віршовою прозою — нащо ті філігранні
рядки?
Довго ти видавалась мені незбагненною казкою,
видивом,
Голубою зірницею, що мої просвітляла роки.

Та проходили дні, розливались малими потоками,
Розпливалася радість у повені лих.
Ти кудись відійшла, пробудивши прощальними
кроками
Сторожку тишину — але ярий мій жаль не затих...

І не знати чому. І немає нізвідки відгомону:
Ні з гаїв, ні з лісів, ні з осінньо притишених піль.
Щоб поглинути все — не лишити ні сліду, ні
спомину —
Як пустельний самум, наближається ніч звідусіль.

Наближається ніч. Чи про це ти, єдина, подумала?
Наближається жаль — невтишимий, колючий,
гіркий...
Може б ти повернулась, прийшла, передумала?
Я такий, як і був... Чи, можливо, тепер не такий?

РОЗВЕДЕНА

Це не сплю уже ніч і сама не вчислю яку.
От — не спиться. Так гірко, хоч плач, хоч кричи.
Сядь отут біля мене у цьому бездушному Бюіку,
Сядь отут... і мовчи.

Темне місто відсвічує шибами-більмами.
По-осінньому вогко лисніє асфальт.
Що слова її? Камінь. Вилунює біль самий
Цей надтріснутий альт.

Темінь мокра, густа. Цигарками-жаринами
світимо.
Лячно фари тремтять на рефлекторних знаках
узбіч.
— Може б ти хоч сказала, куди це ми їдемо?
— Все одно, аби в ніч!

Все одно, все одно! Повен смутку цей вечір
промачений.
Безнадія пливка, безнадія слизька, мов зм'я.
І не знати, хто з двох нас лютіше покараний:
Може він...
Може я...

Ось я тут — чи ти чуєш мою присутність?
Ось я тут — за травою, за лугом, за тінями
хвощ.
Б'ється серце моє, щоб твоєю пробудити нечутність
І сказати тобі, щоб ти вийшла у темінь, у дощ.

І сказати тобі, під рясного дощу крапотіння,
Під листів шелестіння, що ти лиш єдина, єдна.
Що ти — мука моя. Що ти казка остання, осіння.
Колокружна глибін, у яку поринаю до дна...

*

*

*

Коли щось у житті не пішло, не вдалось, —
Докоряти собі? Якось ні, не з руки.
Треба інших знайти, треба мати когось,
Докоряти комусь за свої помилки.

Ці докори одразу зведуть нанівець
Твої хиби, загоять, як чистий бальзам.
І ти станеш тоді, як невинний агнець,
Непомільний, як Бог — аж здивуєшся сам.

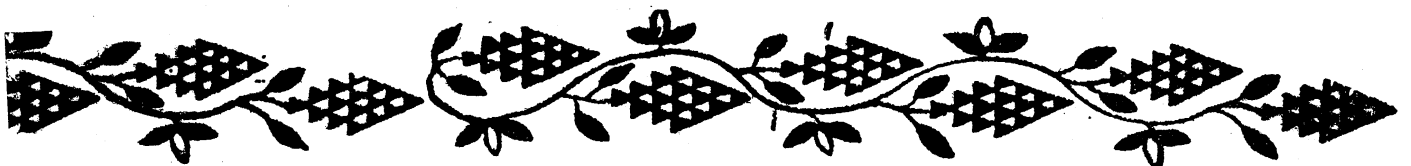
ПОЧАТОК ОСЕНИ

Починається з "не". Починається з того, що ти
невесела сьогодні.
Непривітна якась, не така, як давніше була.
Починається з вересня, коли краплі важкі і
холодні

Б'ють в закурені шиби, коли налягає імла
На каскади дахів — і стає безупинною сльотність.
Наближається вечір. Темніє на кленах кора,
Чути жаль у словах, видно в погляді в тебе
турботність.

Низько стеляться хмари. Надходить невітна
пора.

Починається осінь.
І дощ...
І самотність...

Гаврило ГОРДІЄНКО

ЮНАЦЬКА ГРОМАДА

*На вас, завзяті-юнаки,
Борці за щастя України,
Кладу найкращі думки,
Мої сподівання єдині.*

Михайло Старицький

Одним із найбільших недотягнень Української Національної Революції треба вважати занедбання української молоді, її організації й виховання в українському національному дусі.

Голос нашого національного велетня "До мертвих, живих і ненароджених земляків моїх"... не багато почули. Міста й села України були переповнені людом, а до праці не було кому ставати.

Тому справа молоді, справа нашого ближчого й дальшого майбутнього лишалася на стороні й для визволення України молодь не була повністю використана.

Коли большевики щойно приходили в яке місто, чи містечко й навіть у село, вони відразу ліпили хоч найскромнішу числом ячейку комсомолу, який згодом вибував у могутню організацію, яка мало не на 50% виконала завдання большевицької партії на полі політичному, воєнному та економічному, а досягши дозрілого віку, перебрала в свої руки складну машину большевицької держави на величезних просторах, бо... була підготовлена до цього!

Другий приклад підготовки наступників собі, це німецька організація молоді гітлерюгенд. Коли третій Райх валився під ударами сильніших ворогів, остання надія була вже на тих наймолодших, на гітлерюгенд. Інша справа, що вони не врятували свого Райху, бо хтось міг бути й сильнішим від них.

В українській дійсності не тільки масових, але й найскромніших організацій української молоді не було. На прикладі одного українського повітового міста можна простежити, як самоорганізувалася українська молодь, яка 1930 р. стала перед світом, як СУМ (Спілка Української Молоді) на процесі в Харкові.

До революції українських молодечих організацій не було зовсім, бо й інших організацій царська влада не толерувала. Щойно у війну 1914-1918 років повіяло на верхах, у міністерстві освіти в Петрограді новим духом й було приписано творити самоосвітні гуртки по школах, чи взагалі із шкільної молоді.

Слухняні й дисципліновані вчителі та адміністрація шкіл повідомили учнів та їхніх батьків про відповідний обіжник, відкрили до диспозиції учнів шкільні приміщення поза навчальними годинами й на тому кінець! Припис обіжника вико-

нано! Жодних інструкторів для праці з молоддю не було, а учні хоч і сходилися по школах, та самі не знали, що та як робити.

Хто вмів грати на якихсь музичних інструментах, ті пробували творити щось неначе оркестри. Решта учнів нишпорили по клясах та інших шкільних приміщеннях, в яких ніколи не бували, бо то все було велике "табу" в шкільні години. Курили, грали в карти й розходилися по домах!

У місті існувала організація шкільної молоді під назвою "Дом Юношества". Туди масово посунула жидівська молодь і тим відштовхнули християнську молодь. Що там робилося в тому Домі Юношества, ніхто не знав, але жидівську молодь, як хлопців, так і дівчат, стало можна було побачити на головній Соборній вулиці зі скрипками під пахвами та з винятково величезними течками з нотами. Вони галасливо цвенькали російською мовою на цілу вулицю (як це тепер робить українська молодь англійською мовою на вулицях американських та канадійських міст!). Тільки й чути було такі "жидівські" імена, як Гріша, Сеня, Боря, Міша й т. п.

Року 1917 відновила свою діяльність Просвіта, яку було закрито 1908 року. Але Просвіта була організація для дорослих, так що і в революцію українська молодь лишилася поза організаціями. Десятки хлопців пішли до українського війська, або в повстанці, а решта поповнювала ряди обивателів, яких було дуже й дуже багато.

Обставини так склалися, що українська влада в місто приходила звідкись, із сторони, потім із зміною обставин кудись відходила, від'їздила, тому в мові обивателів нашого повітового міста були такі вислови: "Як була в нас Україна", "як приїхала до нас Україна", "це було тоді, як відїхала Україна", "як прийшла була Україна" й т. п.

Коли взимку 1919/1920 р.р. вже було видно, що Україна до нас не *прийде*, бо в місті вже конала денікінська влада, з півночі наближалася большевицька влада, а Україна десь блукала по Правобережжю, про що доходили тільки глухі чутки (це був Перший Зимовий Похід!). Тоді місцеві українські громадяни нарешті взяли до організації української молоді.

Просвіта, як організація дорослих не могла за большевицьких умов існувати, бо сама назва "Просвіта" була так оплюгавлена і не так може чужими, як своїми і в Україні, на рідних землях, і на еміграції. Подавати прізвиська непотрібно, бо вони аж надто відомі частим відмінюванням слова "просвітянство"!

Організація молоді під большевицькою владою якийсь час була толерована. Тому зимою 1919

року створилася ініціативна група з представників шкільної молоді з усіх шкіл у місті: учительської семінарії, середньої технічної школи, гімназії хлоп'ячої й трьох дівочих гімназій, комерційної школи. Сходилися два-три рази щотижня в люксових приміщеннях Союзбанку на Соборній вулиці. Банк був у руках українських діячів.

Для помочі молоді старше громадянство вирядило пана Семенова, вже старшого віком, хто він був за фахом, не скажу, але мабуть правником, бо при складанні статута організації виявив себе не абияким знавцем права. Був він великий фахівець, добра людина і терпеливо вислухував думки молоді. Але вислухувати його було тяжкувато, занадто бо він розтягував своє говорення, тоді як молодь воліла: раз-два! й статут готовий!

Довше затрималися над обговоренням назви організації. При цьому довідалися, що "спілка" — це організація організації, а "громада" — це організація осіб. Тому назву організації вибрали за традицією "Київської Громади" — "Юнацька Громада".

Так само довго обговорювали, хто може бути членом організації, чи тільки шкільна молодь, чи взагалі молодь? І нарешті постановили, що членами можуть бути всі молоді люди, як хлопці так і дівчата.

На перший погляд це справа ніби не дуже важлива, але справді так воно не було, бо шкільна молодь — це діти переважно заможних батьків, а нешкільна молодь це діти бідніших родин, які переважно з економічних причин не вчилися, а пішли на заробітки по різних заводах та майстернях.

При цьому варто підкреслити, що за прийняття до організації всіх горою стояли якраз діти заможних родин, яких було подостатком потім в організації. Отже, в українців соціальні різниці не були на перешкоді об'єднанню молоді на національному принципі.

Решту параграфів статуту громади обговорили скоріше й на початку 1920 року, вже за большевицької влади в місті, "Юнацька Громада" розпочала своє існування фактично і юридично.

Опікуном громади став Відділ Народньої Освіти з його позашкільним підвідділом. На чолі ВНО стояв українець Білик, як і цілий ВНО був у руках українців. Для користування Юнацькій Громаді передали міський Народній Дім на Пушкінській площі. Всі дрібні справи полагав ВНО, як канцелярське устаткування, квитки для вистав та адміністрування Народним Домом.

При замовленню печаток для організації вперше не сподобалася першій управі ЮГ, назва міста Олександрівськ та ще на Катеринославщині! Надихані духом творів Кащенко, завзяті патріоти запорізької землі та ще перед історичною Хортицею, ніяк не хотіли зафіксувати аж дві назви нам немілі. Тому в печатках зробили перші спроби українізації й вони мали напис "Юнацька Громада — Олександрівськ на Запоріжжю". Це був стихійний вияв місцевого українства, який незабаром увінчався успіхом, бо вже 8 липня 1920 року була утворена Олександрів-

ська губернія, а 23 березня 1921 року місто Олександрівськ перейменовано на Запоріжжя!

Молодь з міста масово посунула в члени ЮГ і всіх членів хлопців і дівчат було кругло 250 осіб. Дівчат було може трохи більше, як хлопців. Треба було просто дивуватися скільки тієї української молоді знайшлося в місті. Більша частина членів були з міста, менша частина з провінції, а в місті вчилися в школах. Були діти заможної української інтелігенції і бідних людей з передмість. Але ніде, ніколи не виявилася якась різниця між членами через їхнє соціальне або маєткове положення! Це ж уже ішов 1920-ий рік і в одязі та взутті зрівняв усіх і бідних і багатих.

У статуті ЮГ були передбачені різні секції, але найактивнішими виявилися театральна та культурно-освітня. Організаційна референтура, яка мала ширити ідеї організації Юнацьких Громад по селах, не приступила до виконання своїх обов'язків з тієї простої причини, що на провінції були, як не фронтова смуга, так близьке фронтове заплілля.

Сходини відбувалися в ЮГ щодня, бо в ті часи дома не було вже що робити й як тільки звечоріє, так молодь і прямувала в Народній Дім на проби хору, або п'єси, або на наради в справі чергового перепису культурно-освітньої секції, яка найчастіше влаштовувала популярні тоді літературні суди.

Драматична секція давала вистави мало що не кожної неділі. Режисером був робітник, залізничних майстерень на прізвище Похило. На головних ролях у п'єсах пописувалася семінаристка Дора Миргород, пізніше дружина артиста Івана Мар'яненка.

В березні 1920 року було влаштовано свято Шевченка з походом по місту з українськими жовтоблакитними прапорами з такими ж бантами на грудях і з промовами представників влади, хоч і російською мовою і обережними висловами, які самі ще не знали на яку стати, бо ж ще недавно портрети Шевченка пробивали багнетами!

Хто мав українське вбрання, той одягнув його. Дівчат було більше у вишиванках та стрічках. Але й деякі хлопці мали сиві шапки та червоні штани! Це все толерувалося, бо ж Врангель уже вийшов із Криму й посувався на Північ!

Побіжно з ЮГ існував у місті й комсомол, на чолі якого стояв місцевий жидівський хлопець Самойлович. Стрункий, репрезентативний, він поводився цілком коректно й по відношенню до діячів ЮГ був справжнім джентлменом. Він був один із заступників коменданта міста й, коли автора цих рядків притримала советська патруля ще перед сходом сонця й привела до комендатури, де тоді черговим був голова комсомолу Самойлович, то він перепросив мене за турботи

**КОЖНИЙ ОДУМІВЕЦЬ ПОВИНЕН ОВОВ'ЯЗКОВО
ПЕРЕДПЛАЧУВАТИ "МОЛОДУ УКРАЇНУ"**

й відпустив. Та зрештою вже й сонце зійшло й поліційна година скінчилася.

Сестра його була виняткової краси дівчина з природними кучерями та блакитними очима, хоч сама була чорнява. Це треба згадати, бо в тих краях жидівки не належать до вродливих жінок.

Здається в травні 1920 року з ініціативи влади було влаштовано міську конференція молоді, фактично конференцію комсомолу й юнацьких громад, бо інших організацій молоді в місті в той час не було. Делегатами на конференцію мали бути по одному від кожних 10 членів комсомолу і по одному від кожних 50 членів Юнацької Громади! Оце така рівність й диктатура пролетаріату, справжня, не підроблена!

Автор цих рядків був одним із активних ініціаторів, організаторів, член і секретар управи ЮГ. Голова управи ЮГ був Кузьма Діхтяренко з Чигирини, учень середньої технічної школи. Співпрацювали ми з ним дуже дружно, але в справі конференції ми розійшлися: він був за розмови з комсомольцями, а я був ображений до глибини душі такою нерівністю, як 1:10 і 1:50, і в конференції не брав участі. Це не заважало мені й далі бути з головою комсомолу в коректних відносинах.

У травні 1920 року ЮГ влаштувала екскурсію на острів Хортицю, на нашу історичну святиню. Майже всі члени взяли участь у ній. Там ми ще почували себе вільно! Туди ще не сягав окупант! І яке ж наше було обурення, коли за якусь годину приїхала туди також якась советська війська частина, складена з якихось приуральців, чи може й зауральців! Нам здавалося, що нашу святую землю спрофановано! По ній не тільки в поезії, а таки насправді отут, перед нашими очима, мало що не советський лапоть топче нашу святую запорізьку землю. Це нам зіпсувало все враження від екскурсії на Хортицю.

З наближенням літа частина членів ЮГ розїхалася додому, але активність у громаді не підупадала. Драматичні вистави продовжувалися. Раз прийняли якогось кобзаря і влаштували концерт з його виступом і з виступом громадського хору.

Але не тільки вакації, але й фронт наближався до міста. Наставали сприятливі умови ще раз узятися за зброю й спробувати скинути ярмо окупанта. Довкола міста вже росли зародки майбутніх повстанських загонів і вірні закличкові Михайла Старицького бути "борцями за волю України" велика частина членів ЮГ готувалась до збройної боротьби.

Фронт наближався до міста, большевики розгромили Юнацьку Громаду, як ще одне й то не останнє "петлюрівське гніздо". Деякі члени Юнацької Громади загинули тоді з рук ЧеКа. Одним із них був і мій свояк Петро Дерій, який у мандрах підготовки до повстання може занадто афішувався, та й тяжко йому було не попастися, бо він був рудий, а рудих же у нас не так і багато!

Юнацька Громада була одною із спроб організації української молоді. Спроба була вдала й

справжня природня. Хтось активніший пішов у збройну боротьбу, пасивніші лишилися на інших ділянках може дрібною кропіткою праці, але все ж таки для тієї самої української справи. Але властивість молоді — жертвувати собою при першій нагоді була виявлена повністю.

На закінчення треба подати пару власних думок, погляд автора цих рядків, які не підлягають редакційним змінам: організація молоді поза школою потрібна й мусить бути, вона мусить охоплювати всю молодь у державі, як хлопців, так і дівчат, приблизно до 18 року життя.

Така організація мусить виховати молодь у загально людських ідеалах добра, честі, прайді, не зафарбованих будьяким партійним кольором, бо при більшій кількості партій могло би бути багато організацій молоді, а це єдності народу не допоможе.

Так само організації молоді покроплені свяченою водою з різних кропил не сприятимуть єдності народу! Інші народи можуть собі дозволяти такий люксус, але ми українці ще не можемо собі цього допустити. Так само й на територіальному принципі не сміють існувати організації молоді!

Це не є тоталізм! Єдність українського народу вища від інших партикулярних бажань! А після того, як людина досягне 18 літ життя, вона стане вільним громадянином і матиме право й можливість вибирати собі, що їй близько до душі.

Бо, як дотепер було у нас, то наслідки з того такі, що прапор України із старечих рук покоління, яке відходить, перебирати нема кому, бо молодь із різних організацій по різному бачить і сприймає Україну.

ТАБІР ОДУМ-У В МІННЕСОТІ

відбудеться

від 4 до 18 серпня 1973 р.

В СІБЛЕЙ СТЕЙТ ПАРК
ВІЛМАР — НЬЮ ЛОНДОН

Зголошення приймаються
до 15-го липня.

Інформації та реєстрація:

Mrs. Daria Lysyj
427 N. Westwood Drive
Minneapolis, Minn. 55422

ТАБІР ВЛАШТОВУЄ ФІЛІЯ ОДУМ-У
МІННЕСОТИ.

Запрошуємо одумівців та одумівок з
далеких і близьких філій.

Н. ФЕВР

НЕЙМОВІРНА ІСТОРІЯ

У кімнаті сиділо четверо: курсистка Тетяна, середньошкільниця Марія, студент Петро і старший понурий добродій, котрого всі звали "дядечко Іван". Погода була припаскудна, йти було нікуди — і компанія вирішила розважити себе оповіданнями: кожен з присутніх, за чергою, мав розповісти якусь неймовірну історію, та ще й з "любовно-романтичним підкладом". Цього останнього особливо вимагали Тетяна і Марія — і з цим мусіли погодитися мужчини.

Першою оповідала Тетяна. Вона розповіла — як палко вона кохала одного хлопця, прізвища якого проте не знала. І той хлопець її також палко кохав. Одного разу вони пішли на прогулянку за місто — і тут трапилась несподіванка: Тетяна загубила свій браслет — єдину коштовну річ (бо старовинну), що дісталася їй від рідні. Довго удвох — Тетяна і її кавалер — шукали згубу, але намарно. Та найдивніше було те, що наступного дня зник і Тетянин кавалер. І ніде пізніше вона його не бачила. Безумовно в цьому є щось містичне. Бо й бабуня якось їй казала, що загубити браслет — значить загубити кохану людину.

Тетяніне оповідання присутні сприйняли байдуже. Навіть натяк їй, що тут слідне щось містичне, — нікого не зворушив.

Тоді до слова прийшла Марія. Вона розповіла про якогось літнього пана, що в неї був закохався. Та водночас запалав до неї пристрасстю і синок цього пана. Марія розгубилась, бо не знала — кому дати перевагу. Аж одного дня прийшла їй до голови спасенна думка: треба найкраще скінчити гімназію, а вже потім розв'язувати любовну проблему!

Як і слід було сподіватись, Маріїна розповідь нікого не захопила. Ба, дехто з нудьгою навіть явно став позіхати. Не піднесло настрою й оповідання Петра, про його недавню любовну пригоду, хоч вона вже й мала в собі щось неймовірне. Бо, за словами Петра, він покохав заміжню жінку і потерпав, щоб її муж не намяв йому шию чи взагалі не наробив йому якогось лиха.

Аж раптом одного дня муж тієї дами робить Петрові пропозицію: хай він, Петро, забирає собі його жінку, а свою коханку, і їде з нею хоч на край світу, а він, чоловік, ще й платитиме Петрові щомісячний прожитковий мінімум.

На цьому Петро свою розповідь урвав. Але ніхто з присутніх не мав сумніву, що він "здрейфив" і не прийняв бізнесової пропозиції мужа невірної жінки.

Видно було, що "оповідальний сеанс" цього разу не дасть нічого цікавого. Але ще залишався

старенький "дядечко Іван". Отож до нього і звернули свої погляди спрагли слухачі.

Дядечко Іван кашлянув і спроквола почав:

— Так от, дорогенькі, трапилось мені бути свідком однієї незвичайної історії, де була і любов, і захоплення, і все що хочете. Знав я одного студента — на ім'я Сергій, а прізвище не так важне. І ось цей Сергій безтямно полюбив Софію — таку собі симпатичну дівчину слов'янського роду, до того ще й красуню. І уявіть собі: ця сама Софія полюбила щиро Сергія, хоч і не був він красень. Щоправда, не був і поганий — взагалі був добрий хлопчисько і жінкам подобався. І ось так без толку вони любилися вже років два...

— Як це так "без толку"?! — втрутилася Марія.

— Та так: без толку, бо обоє були бідні і не могли одружитися, — пояснив дядечко Іван. — Але слухайте далі. Отак вони любилися, ходили вечорами на прогулянки, дивилися на яскраво освітлені вікна ресторанів та кінотеатрів, спостерігали, як незнайомі їм люди садили своїх подруг в авто і везли кудись за місто. Бачили це все — і не заздрили. Бо їм здавалося, що щасливіших людей, ніж вони не може бути. Були вони взагалі такою небувалою парою, яка твердо вірила, що щастя — зовсім не в грошах.

— Ото дурні! — буркнув хтось із присутніх. Дядечко Іван, не звернувши уваги, оповідав далі.

— І ось одного дня на їхньому овиді з'явився якийсь не то турок, не то грек, — взагалі якийсь засмалений носатий мужчина, так років під сорок п'ять. Був він, видать, з тих "грубших" комерсантів, бо грошей мав тьму-тьмушу і щодня міг би з тисячних банкнотів робити голубці на обід.

Не знати, яким саме чином, але познайомився цей комерсант з Софією. А познайомившись, загубив душевну рівновагу. Щодня приходив до неї додому (а жила Софія з батьком-матір'ю), дивився на неї вибалушеними очима і малював перед нею та батьками картини розкошів, усяких витребеньок та забаганок люксусу. Усе те, мовляв, він має — і все те й вони можуть мати!

І почали батько-матір вже вагатися, навіть деколи й на Сергія поглядали скося. Та Сергій тримався спокійно-впевнено і щовечора — як і раніш — брав Софію на прогулянки. Та й вона не виявляла ознак хвилювання від присутності комерсанта-мільйонера і його "грошвою підбитих" люксусових картин-візій.

Та ось одного дня мільйонер цей приїхав шикарним авто і запросив Софію поїхати з ним за місто "на природу". Софія не мала підстав від-

мовитися, і вони рушили за місто, чим мільйонер дуже тішився, бо сподівався використати зручну нагоду...

Тут усі присунулися ближче до дядечка Івана, дивлячись йому просто в рота.

— ...нагоду освідчитися Софії одверто і почути її відповідь. — Закінчив незворушним тоном дядечко Іван попередню фразу й оповідав далі:

— І от мільйонер каже Софії, що він її шалено кохає і пропонує їй стати його дружиною, а Сергія кинути. Бож Сергій — бідний і ніколи багатим не буде. Отже, Софія з ним буде бідна і нещасна. Натомість він, мільйонер, купить їй віллу, яхту, повезе куди завгодно; усі земні гаразди і розкоші будуть до її послуг! Нехай лише Софія дасть відповідь вже тепер. Бо якщо відповідь буде відмовна, то він не гаючись, виїде геть і більш ніколи їй не докучатиме.

— Ну й що ж вона? — разом запитали присутні.

Дядечко Іван проскандував:

— Вона йому відмовила!

— Не може бути! — з обуренням гукнули Тетяна і Марія.

— Тобто — як не може бути? Чому?! — в свою чергу обурився дядечко Іван.

— Та дуже просто: не може бути й годі!... Гм... відмовилась... Де там до дідька відмовилась?! Думаєте, що тут дурні зібралися!

— Гаразд, — примирливо мовив дядечко Іван.

— Може це й справді виглядає неправдоподібно. Але ж ви, власне, хотіли чогось *неймовірного**).

— Ах, так-так... — згадали умову слухачі. — Ну, але що далі?

— А далі, — спокійно, навіть байдуже повідав дядечко Іван, — події відбувалися так: мільйонер цей, звичайно, не виїхав геть (— як нахвалявся!), а поїхав до Сергія. І так само, як попереду Софію, всадив Сергія в шикарне авто і повіз за місто. А в дорозі став Сергієві сповідатись: і як він Софію безмежно любить, і як вона йому відмовила; і що йому, мільйонерові, ясна причина цієї відмови; і що лише він, Сергій, може ту причину ліквідувати. Ось нехай тільки Сергій (людина — як з усього видно — розсудлива й твереза) — погодиться відступитися від Софії: не задурно — Боже борони! — а прийнявши від нього, мільйонера, стотисячний чек. Розуміється, цей "бізнес" має бути лише між ними двома. — Ніхто третій не повинен цього знати. Одержавши чек, Сергій негайно звідси виїде і більше не повернеться...

— Ну і що ж Сергій? — у голосі присутніх чулася непогамована цікавість.

Дядечко Іван чітко прорік:

— Сергій від "бізнесу" відмовився.

— Не може бути! — аж простогнали слухачі.

— Тобто як це так: "не може бути"?! Раз я кажу...

— Звичайно, не може бути! — дружно наполя-

гали присутні. — Ви знову, дядечку Іване, перебрали міру. Тільки ж ми тут не дурники, щоб таким вигадкам вірити!

— Та хто ж вас примушує вірити? Ви ж спеціально просили чогось *неймовірного*! — боронився оповідач.

Ця сумна заввага трохи притлумила обурення Петра й обох дівчат, а котрась із них навіть спитала: — що ж було далі?

— Та що ж могло бути далі? — ніби знехотя вів дядечко Іван: — нічого особливого не було. Десь так через місяць чи трохи більше — Сергій на білет державної лотерії (він їх потиху купував) виграв *мільйон доларів*.

— Справді?! Ну й що? — тамуючи віддих, питали слухачі.

— Нічого особливого: Сергій одружився з Софією, гарненько забезпечив її батьків. А потім він і Софія вирушили на південь у весільну подорож.

— Не може бути!! — зойкнули-гукнули присутні, зриваючися з місця.

Дядечко Іван вже не витримав:

— Та чому ж не може бути?! — спитав-grimнув.

— А дуже просто, — обстоювали своє розпалені слухачі: — хіба Сергій дурень, щоб вигравши мільйон, одружуватися з Софією? Таж він і без цього міг її мати.

— Гаразд, гаразд! Ви знову про те саме. А я вам ще раз повторюю: ви ж самі хотіли *неймовірної історії*!

І тут зчинився загальний шум і крик. Тетяна, Марія і Петро наввипередки доводили дядечкові Іванові, що кожна неймовірна історія має свої межі. Ніхто не може спокійно слухати, коли з нього роблять дурня такими теревенями. Вони обурені, бо завжди мали дядечка Івана за людину солідну, а він так несерйозно їх потракував.

Дядечко Іван боронився від закидів, як тільки міг. А врешті зобов'язався надалі ніколи чогось подібного не розповідати. Але ж сьогодні вони самі винні, бо хотіли чогось неймовірного.

Нарешті м'якосердна Марія спитала: а коли ця історія відбувалась? Бо коли дуже давно, то й дивуватись нічого: в давні часи такі диваки дійсно траплялися — це вона не раз чула від людей.

Та дядечко Іван був упертий: дивлячись просто ввічі, заявив рішуче, що це діялося торік, і він сам був свідком!

Тут обурення трійки спалахнуло з новою силою. А знана зі своїх драстичних вихваток Тетяна вийшла геть з кімнати, grimнувши дверима.

Ось так мирна "літературна" розвага скінчилася ворожнечею. Виправдань дядечка Івана ніхто вже й слухати не хотів. Мимо вух пускали його резони, в тому й найголовніший: що вони ж самі просили розповісти не якусь звичайну, а саме *неймовірну історію*.

З російської переповіла Мира Назаренко

Вудленд Гілс, Каліф.

*) Підкреслення скрізь наші. — М. Н.

Докія ГУМЕННА

ЧАС РІЗЬБАР

Двадцять п'ять років не бачилися! Проте Терень Семко лічить тепер не роки, а місяці, дні, години. Коли ж настане та довгождана мить, що знов з'єднається він із своєю Палазею.

Ох, і довго ж довелося просити, оббивати пороги, виповнювати різні анкети, поки випросив, щоб дружину пустили до Америки. Хай хоч на місяць, не кажу вже — назавжди...

Як уже стало йому відомо, що Палазя має приїхати, почав готуватися Терень, мов жаринка всередині спалахнула вогнем. Що там казати! Не дуже то так доробився він в Америці, маєтків не придбав, як інші, але й нарікати, Богу дякувати, не можна. Та досі він за своє устаткування не дбав, — не було для кого, а сам — то й жив абияк. Але тепер уже є для кого. Ще поки Палазя приїхала, заходився Терень господарювати: мешкання відмалював на біло, новий ленолеум на підлогу устелив. Викинув оте старосвітське одоробло на всю хату із ребристим матрацом, а купив яке найкраще, що на нього дивилося, ліжко, у самого Мейсі. Нову піч поставив. Холодильника придбав. Що ще? Та ось портрети позаводив у рамки. Всі оті фотографії, що прислала родина з дому, гарно розвішав на стінах. Хай дивиться, милується жінка.

Коли Палазя ввійшла у відновлене мешкання, здалося воно їй палацом, хоч як гай-гай, далеко звичайному давнтавнівському мешканню до палаців.

Дивиться на все це Палазя — й очам не вірить. Оце в такій розкоші живе її чоловік? Все таке нове та лискувате, та наляковане. На вікнах фіранки наче шовкові, а на ліжку рожеве накривало, що й доторкнутися жаль... Ой, ой! Не то доторкнутися, а й ступити боязко. Та й чоловік її якийсь наче не той, ніби не він... Старий, згорбатів. зморшки порізбили лице, — не той, та й годі! Що то зробив час з людиною!

А що найбільше вразило Палазю, то це великий портрет якоїсь красуні в золоченій рамі, ще й на найвиднішому місці всього мешкання. Куди не повернешся, а вона так за тобою і зорить. Хоч би й не хотіла, то повертаєш до неї очі. Серце Палазіне тенькнуло. Чогось та висить тут ця красуня, щось та вона значить для її чоловіка!

Перевела погляд із загадкового портрета на стіні до дзеркала, на свою відбитку глянула — собі на жаль: дивиться на неї із дзеркала сивенька бабуса.

“Так, так... Я там із дітьми-внуками бідувала, а він тут із коханками любощі завів. Я там у плуга замість коня впрягалася, щоб діти з голоду не здохли, а він, бач, ось як розкошує!...” І така якась гадюка в'ється біля Палазиного серця, що їй аж на плач збирається.

Проте, мовчить вона, нічого не питає. Може

Недавно в Канаді побував відомий серед еміграційної громади в Англії український поет і громадський діяч Олександр Де. У кількох осередках нашого поселення в Канаді та під час приватних гостин у менших товариствах шановний гість виступав з читанням своїх віршів.

Очевидно під враженням цих виступів один з дописувачів “Молодої України” надіслав нам жартівливий вірш, присвячений гостеві з Англії.

Містимо його тут, як зразок незлобного літературного шаржу.

Редакція

ДЕ?

У віршах Де
Лиш де-не-де
Читаць знайде
(Чи не знайде?)
Таке що... Де?
Нема ніде!
Кудись веде,
Не знати — де.
Спитати? Де!
А де? Ніде!
Як заведе —
Не знаєш, де,
Сказати, де?
Куди бреде,
Кого веде,
До чого, де?
У віршах Де
Усе бреде
Усе руде,
Таке що... Де!
Лиш де-не-де
Читаць знайде
(Чи не знайде?)
Таке, що... Де?

Д. ГУНЯ

сам скаже. Що ж, двадцять п'ять років не бачилися. Всяко на світі буває. Чого тільки не трапляється у довгій життєвій мандрівці... Може й согрешив її чоловік проти неї, то вже треба б йому сказати, що і як... І чого вона їхала сюди? Щоб отаке застати?

Два дні Палазя мовчала. А третього таки не витримала і запитала:

— Ти б хоч заради мене зняв зі стіни оцю кралю! І тобі не сором тримати її ще й тепер?

— А ти хіба не впізнаєш, хто це? — здивовано запитав Терень.

— Як я можу знати? — знизала плечима Палазя, а сама от-от заплаче.

— Та це ж ти! Це я побільшив твоє фото, що двадцять п'ять років возив із собою!

ОКРУШИНІ

(Дещо про з'їзд канадського "Слова", чого немає в офіційних пресових звітах)

● У з'їзді канадського "Слова" в Торонто, 1, 2 і 3-го червня, за офіційним підрахунком, взяли участь 28 письменників, а саме: І. Боднарчук, Б. Будний, В. Ворскло, О. Гай-Головко, Д. Гуменна, С. Гурко, О. Зуєвський, І. Ковалів, Г. Коменна, С. Гурко, О. Зуєвський, П. Ковалів, Г. Костюк, І. Керницький, С. Кузьменко, В. Левицький, У. Любович, Б. Мазепа, О. Мак, І. Макарик, Н. Мудрик, Б. Нижанківський, Б. Олександрів, М. Понеділок, Л. Ромен, У. Самчук, В. Скорупський, Я. Славутич, Ю. Стефаник, Г. Черинь, О. Черненко, М. Царинник. З літературних критиків (таких, що пишуть) були: М. Гарасевич, О. Копач, П. Роєнко, Я. Рудницький, В. Шелест. Літературних критиків, що не пишуть, було значно більше — докладну кількість встановити не вдалося.

● Після доповіді голови американського "Слова" Г. Костюка спалахнула дискусія між поетесою Г. Черинь, якій у доповіді не сподобалися цитати з "москаля" Солженіцина, і редактором Д. Кислицею, який виміряв, що в Солженіцина є точно дві третини української крові. Дискусія ледве чи переконала будького в будь-чому, але преса мала змогу згодом написати, що були ділові дискусії.

● Єдиним лікарем, з багатьох українських лікарів Торонта, що прийшов на з'їзд "Слова" і був присутній на всіх нарадах, не зважаючи на звичайно зайнятий кінець тижня, був д-р В. Соханівський. Чи він часом не пише нишком поезії чи якоїсь повісті? Сяк чи так, добре знати, що в Торонто є один унікальний лікар, що цікавиться літературою. Хворі письменники, чи знаєте його адресу?

● Один з доповідачів на з'їзді "Слова", Яр. Славутич, скористався трибуною з'їзду для особистих поррахунків з Б. Олександровим, який перед тим критично висловився про його творчість в "Новому Шляху". Трибуну для такої справи вибрано не кепсько, але "розправа" в стилі В. Козаченка на недавньому з'їзді письменників у Києві не вийшла, бо Торонто — не Київ. Деякий час доповідача з чемности слухали, але коли він, втрапивши почуття міри, цілковито пустився берега, Б. Олександрів вийшов з залі, а решта присутніх запротестували і примусили його сісти. Через деякий час Б. Олександрів повернувся до залі слухати доповідь О. Зуєвського, а Яр Славутич доброї півгодини сидів за столом червоний, як помідор.

● Невідомо ким, а певніше ніким не запрошений, на з'їзді з'явився М. Царинник і навіть виступив на авторському вечорі з читанням своїх віршів, попередньо друкованих у "Сучасності". Один вірш був про підводні човни — безрукі,

безязики і ще якісь там, без чогось, а другий дослівно такий:

твої груди	твої коліна
мої груди	мої коліна
твої пальці	твої п'яти
мої пальці	мої п'яти —

і так про всі частини людської анатомії. Більшість слухачів виявила добру витримку, ще й навіть аплодували на закінчення, але декілька пань тільки сплескували руками і повторяли: "О, Господи!"

● Людина з прізвиськом Чопик (як потім виявилося, він також д-р і навіть викладає у якомусь американському коледжі), наклепавши іграшкові окуляри, виступив у дискусії в обороні Яра Славутича, заявивши, що критика потрібна, що це добре, коли старші поети повчають молодих, як писати. (Заувага: "молодий поет" Б. Олександрів усього на три роки молодший від Яра Славутича).

● Артист-маляр М. Левицький виступив на з'їзді з невеличким, але темпераментно виголошеним коментарем до нової збірки Яра Славутича "Мудрощі мандрів", назвавши цю збірку та всю новітню творчість Яра до знудження мегаломанською. Щодо міст, які відвідав або назвами яких усяв свою збірку Яр Славутич, то шановний маєстро сказав, що серед них бракує ще одного міста, яке логічно мусів би відвідати наш поет, а саме — міста Риги.

● Голова канадського "Слова" Ю. Стефаник має приємну звичку звертатись до своїх колег-письменників по-імені й по-батькові, замість формального по-прізвищу. На останній діловій сесії з'їзду, видимо забувши, що не всі письменники знають один одного по-імені й по-батькові, він почав пропонувати в різні комісії Іванів Васильовичів, Григоріїв Михайловичів і т. д., аж поки Ольга Мак, що вела протокол, з деякою розгубленістю не спитала: "Так і записувати: Іван Васильович, Дмитро Пилипович — без прізвищ?"

● Для вступу на бенкет "Слова" було два роди квитків: звичайні, по 10 дол., і пільгові, для студентів і пенсіонерів — по 5 дол. Хоча під час бенкету не можна було зауважити особливого напливу студентів чи пенсіонерів, майже всі квитки вступу, зібрані після бенкету, виявилися пільгові.

● Не обійшлося, звичайно, й без ривалізації між жіноцтвом. — Що ви тут робите? — лукаво запитала одна пані, що вважала свою присутність на з'їзді samozрозумілою, іншу пані, якої вона не сподівалася побачити на з'їзді.

— Я тут для прикраси, — відповіла, не довго думаючи, інша пані.

ЖИТТЄВІ ІЛЮЗІЇ В ПОЕТИЧНІЙ
СУБСТАНЦІЇ

Марта Тарнавська: "ХВАЛЮ ІЛЮЗІЮ". Поезії.
Нью Йорк, "Слово", 1972.

Невеличка (48 стор.) акуратно відредагована й гарно видана збірка віршів. На обкладинці — стильно виконана Я. Гніздовським квітка кульбаби у період її відцвітання, коли білі пухляки так легко підхоплює вітер — краще символізувати графікою назву книжки ледве чи можна. Зібрано в ній рівно 30 поезій, що охоплюють роки 1946-1970. Це небагато, але як на дебют окремою збіркою — досить, щоб скласти певну уяву про поетичний профіль авторки. Скажемо відразу, що збірка робить дуже приємне враження. Є, звичайно, з ній певні недоліки, переважно мовного порядку, але ліричний хист Марти Тарнавської — незаперечний, і якщо ця перша збірка стане для неї стимулом для дальшої творчості, дальшого удосконалення того основного, що позначує першу збірку — вона вийде в ряди наших кращих поетів. Може й добре, що М. Тарнавська так довго вагалася і, мабуть, старанно відсортувала для своєї першої збірки все найкраще зі свого доробку. Дебют вийшов упевнений, не початківський, потрібну стежку вгору знайдено — і тепер ми будемо з зацікавленням стежити, як далеко по цій стежці М. Тарнавська піде.

Що зворушує читача (принаймні автора цих рядків) у збірці М. Тарнавської — це виразно відчутна ліричність, щирість почуття, висловленого ясно, але стримано, без надмірної екзальтації або наївної розквітчаності, на що часто хибує жіноча лірика, відчуття естетики слова, що неможливе без поетичного чуття й належної загальної культури. Збірка свідчить, що авторка — людина чуйна на красу, у творчості серйозна й вдумлива. Літературних вчителів М. Тарнавської тут не будемо визначати; формування поета — процес багато скомплікованіший, ніж це може здаватися на основі побіжного віднотування тих чи інших, іноді випадкових, впливів. Однак, без уважного читання неоклясиків, зокрема Рильського і Клена, тут не обійшлося, як це видно з поезії "Зальцбург". Що ж, це потрібне читання, і якби його уважно провели всі

*
*
*

Чи й ти ішов крізь ніч?

Вона така, як море,
що заливає все. Безмежжя. Самота.
Стихає горда річ, бо має стат покори
нових пізнань ключем замкнув твої уста.

Вантаж своїх шукань несеш у ніч з собою
і тугу, що росте, немов вечірня тінь.
Простягнута рука не скаже: я з тобою,
ласкавий режисер не скаже: відпочинь.

Без радості чудес, без віри в допомогу
— ілюзій каганець заблиснув — і погас —
без знаку С.О.С. ступаєш на дорогу
до правди, що мов смерть.

А твій погонич — час.

1959

ті, що пробують служити Евтерпі, в нас було б значно менше калічних віршів.

Спроба компактного переспіву "Слова о полку Ігоревім" розміром Франкового "Мойсея" ("Слово про полк ілюзій") — формально добра, але незрозуміло, чим обумовлена така літературна сполука і чи вона доцільна. В цьому критика може розходитись.

Недоліком збірки є чимала кількість хибних наголосів (добробУт, тисячЕліть, буйнОго, зальцбУрзьку, новИзну, прИпливу, усмішку й т. п.) та, як це не дивно для поета західньо-українського походження — русизмів (скал, накормлю, старину, старинний, клонить, примчався...). Але в кого з наших поетів, навіть з багато більшим поетичним стажем, немає мовних прогріхів?

В цілому книжка М. Тарнавської — цікава і надійна поява. Вона належить до тих, на жаль нечисленних на еміграції поетичних публікацій, які з приємністю ставимо на книжкову полицю.

Б. Ол.

УКРАЇНСЬКІ СТАРОДРУКИ В БОЛГАРІЇ

Болгарський учений, Петро Атанасов, опублікував цікаву статтю про українські стародруки 16-18 ст. у Болгарії.

Автор повідомляє, що "в болгарських книгосховищах і музеях, церквах і монастирях, зберігаються тисячі примірників російських і українських видань". Ці видання в більшості ще не досліджені.

Атанасов пише:

"Авторові відомі лише 58 примірників українських книжок-стародруків 16-18 сторіч, які зберігаються в Болгарії. Всі вони — речові пам'ятники, першорядні історичні документи. Ми віримо, що публікація відомостей про них буде сприяти створенню нового і точнішого уявлення про культурні зв'язки між українським і болгарським народами в епоху, яка ще до цього часу недостатньо висвітлена.

"Українські книги-стародруки..., які зберігаються у нас, за своїм характером переважно культурні. Богослужбові або релігійно-повчальні, вони відіграли важливу роль в процесі формування національної свідомості болгарського народу... Дякуючи мові, в основі своїй церковнослов'янській, українські книги-стародруки були доступні і їх читали всі письменні люди в Болгарії. ...У болгарських книгосховищах і музеях особливо добре представлені львівські й київські видання.

"...У 16-18 сторіччях найбільшим довір'ям і авторитетом користувались, здається, львівські літургічні видання. Вони особливо повно представлені в старокнижних збірниках.

"...Книжкова продукція друкарні Києво-Печерської Лаври, подібно до львівських видань, мала велике розповсюдження на болгарських землях. Цьому, безперечно, дуже сприяли її мова й правопис, які в своїй основі відповідали нормам середньоболгарської мови. "Учена дружина" Лаври свідомо підготовляла свої видання для широкого кола читачів балканських земель. У передмовах деяких книг навіть повідомляють, що вони друкуються

Увага... Ветерани Канадської Армії і Союзних Держав, а також їхні вдови

Нові зміни в чартері ветеранів уповноважують більше канадців, старших і новоприбулих одержати додаткові гроші на витрати, які виплачуються на підставі Закону про допомогу воєнним ветеранам і Закону про пенсії і допомогу ветеранам Громадянської війни.

Ветерани 1-ої і 2-ої Світових війн та війни в Кореї, які служили в збройних силах Британського коммонвелту, або в збройних силах країн, союзних з Канадою, і члени деяких допоміжних службових частин, що були zatrudнені в час воєнних дій, як торговельні моряки тих країн, уповноважені до допомоги, **ЯКЩО вони жили в Канаді 10 літ** і якщо вони відповідають вимогам воєнної служби, вікові і медичним приписам.

Вдови і сироти по таких ветеранах також уповноважені.

Обмеження у зв'язку з особистим майном вже знесені, це означає, що право на допомогу не є залежне від того, яким викажеться майно апліканта, проте прибуток з цього майна береться до уваги.

Самотні одержувачі можуть **заробляти нерегулярно** до \$1,000, чого **не береться до уваги**, так як заробітків до \$1,500 одружених. Також не береться до уваги місячних додатків старечої платні та гарантованого прибутку в сумі \$15.00 для самотніх і \$30.00 для одружених.

Рати і границі прибутків піднесено — до \$151.14 і \$257.21 на місяць тим першим, а \$191.14 і \$327.21 тим останнім, що означає, якщо Ваші місячні прибутки є менші, чим згадані позиції, Ви можете звертатися за допомогою для воєнних ветеранів або для ветеранів Громадянської війни.

Так рати, як і границі прибутків підносяться кожного року, щоб тримати крок з піднесеними цінами на продукти щоденного вжитку.

За дальшими інформаціями, і щоб скласти аплікації, пишiть до: The Secretary of Your WVA District Authority, або на адресу: The Chairman, War Veterans Allowance Board, Ottawa, Canada, K1A 0P4.

Published under the authority of
The Honourable D. J. MacDonald,
Minister of Veterans Affairs.

і для "болгарове, сербове и боснене"...

"...До наших днів дійшло небагато книг друкарні Києво-Печерської Лаври. Одначе варто відзначити, що більшість із них є екземплярами найбільш цінних і монументальних видань"...

У хаті кожного одумівця повинен бути журнал

"МОЛОДА УКРАЇНА"

ЗУСТРІЧ ОДУМ-у США І КАНАДИ ПРИСВЯЧЕНА 800-РІЧЧЮ ПОЛТАВИ

відбудеться

1-го і 2-го вересня 1973-го року в Чікаго, Іллінойс, США

ПРОГРАМА ЗУСТРІЧІ

СУБОТА, 1-го вересня:

1. Міжфілійні спортові змагання
2. Концерт в школі Шопена при Rice & Campbell — 7-ма год. вечора
3. Вечірка для одумівців — дім ОДУМ-у, 2516 W. Division St.

НЕДІЛЯ, 2-го вересня:

1. Богослуження в катедрі св. Володимира при Cortez i Oakley
2. Одумівський обід в домі ОДУМ-у
3. Дозвілля — екскурсія по Чікаго та ін.
4. Бенкет — 6 год. вечора в MONT CLARE BANQUET HALLS, 2957 N. Harlem Ave.
5. Забава

Докладніші інформації можна дістати в філіях ОДУМ-у.

ЗАКЛИКАЄМО МОЛОДЬ ТА ВСЕ УКРАЇНСЬКЕ ГРОМАДЯНСТВО

БЛИЗЬКИХ ОКОЛИЦЬ ДО МАСОВОЇ УЧАСТИ В ЗУСТРІЧІ ОДУМ-у!

Павло ОЛІЙНИК

ЗАПИТ ЮНАЧКИ

Чи тільки грізні буревії
Побуджують до боротьби?
Чи ми колишемо надію
Черствою піснею журби
Лише тому, щоб не заснути?...
Невже обійми чужини
Та матеріальні добробути
Навіють нам спокійні сні?!
Отак часами, мимо волі,
Клопочуться думки мої
Питаннями про світ, про волю,
Про Україну. Я ж її
У сні лиш бачила... Не знаю,
Чого так нею дорожу.
Чому всім серцем відчуваю
Її печаль. Її красу

Не раз хотіла б змалювати
Ясними барвами весни —
На тлі Дніпра, в степах крилатих
Чи... в мариві верховини
Карпатських гір. А, може, в лісі,
У люстрах чарівних озер
Казкової землі-Полісся.
Чого ж уявою тепер
Терзає вітер хуртовини
І бачу коси золоті,
Хвилясті коси України,
Яка, розп'ята на хресті,
З-під вій заросених підносить
Свій зір до волі, у блакить?
А ми?!! Ще не спроможні й досі
Порозумітися, простити...!
Коли ж з'єднається родина
І піднесе тебе з хреста?
Моя красуне, Україно,
Нещасна страднице свята.

Австралія, 1971 р.

УВАГА!

УВАГА!

Повідомляємо Українське Громадянство, що

В НЕДІЛЮ, 29-го ЛИПНЯ 1973 РОКУ

на оселі "КИЇВ", біля Торонто,

в і д б у д е т ь с я

ЗУСТРІЧ

УКРАЇНЦІВ КАНАДИ І США

ДЛЯ ВІДЗНАЧЕННЯ

40-ЛІТТЯ ВЕЛИКОГО ГОЛОДУ В УКРАЇНІ,
яку влаштовують СУЖЕРО і ДОБРУС.

У ПРОГРАМІ:

1. Поминальна архиєрейська служба божа і панахида, яку відправить **ПЕРВОЄРАРХ УГПЦ АРХІЄПІСКОП М И Х А Ї Л** у сослуженні митроф. прот. о. Д. **ФОТІЯ**.
2. Складання вінків від українських організацій на символічну могилу.
3. Головну доповідь виголосить проф. **Г. КОСТЮК** — автор цінної книжки "Сталінське правління на Україні: дослідження доби масового терору (1929-1939 рр.)", виданої американським видавництвом в 1960 році.
4. В мистецькій частині виступить одумівський ансамбль бандуристів ім. **Г. Хоткевича**, під мистецьким керівництвом **Валентини Родак**, деклямація — **Д. Романика**.

Керівник програми інж. **Л. Ліщина**.

Українці Торонто і Східньої Канади! Українці США!

Своєю масовою участю у відзначеннях ми не тільки віддамо належну шану пам'яті мільйонів українців, заморених голодом у 1933 році, але й висловимо свій гнівний осуд всім тим, які вчинили цей страшний злочин! Запрошуємо інші народи теж взяти участь у цих відзначеннях!

КОМІТЕТ ВІДЗНАЧЕННЯ 40-ЛІТТЯ ГОЛОДУ В УКРАЇНІ

ТРАДИЦІЙНИЙ ВЕЧІР

Здається, що ще так недавно ми були свідками того, як до нашого громадського життя, багатого на різні імпрези, концерти і т. ін., додалося щось нове — Полтавський вечір, влаштований нашими земляками-полтавчанами.

Перший вечір так сподобався всім, що через рік його повторили, а потім стали влаштовувати кожної весни. Так створилася ще одна добра традиція.

Отже, як і попередніх років, 12-го травня, в залі колеґії о. Василяян, заходами Комітету влаштовано дев'ятий з черги традиційний Полтавський вечір. А тому, що цього року Полтава відзначає своє 800-ліття, цей вечір був також ювілейним і проходив під гаслом — "Полтаві — 800 років".

Як завжди, бажаючих побувати на цьогорічному вечорі, зустрітися з своїми земляками, поласувати смачними традиційними стравами і приємно розважитися було багато.

Відкриваючи вечір, панна Марія Бойко привітала всіх присутніх. Після неї упорядник і організатор вечора, голова ТОП-у Канади п. Данильченко представив інж. Леоніда Ліщину, який в короткому змістовному нарисі розповів про місто Полтаву та його історію.

Наступну частину програми розпочала танцювальна група "Веснянка" під керівництвом п. Миколи Балдецького. Як і завжди, ці улюбленці торонтонських глядачів захопили всіх — хлопці своєю молодечею буремністю і завзяттям, а дівчата граційністю рухів і уборами. Всі танцюристи показали бездоганну техніку, а танки бездоганне аранжування.

Після цього п. М. Бойко представила гостю з Америки, відому в українському середовищі співачку Галину Андреадіс, яка проспівала пісню Одарки з опери "Запорожець за Дунаєм" — "Ой казала мені мати" та "Ой не світи, місяченьку" арр. М. Лисенка. Ці пісні так сподобалися всім, що на домагання слухачів солістка проспівала ще "Ой я дівчина Наталка" та ліричну пісню "Мамині руки" муз. Білаша.

Співачка Галина Андреадіс

На жаль, співаючи, п. Андреадіс вживала мікрофон, і недосконалі гучномовці, резонуючи на деяких тонах, негативно відбивалися на її виконанні.

На зміну пісням знову приходить "Веснянка" з чудовими українськими танками і, звичайно, "гопаком".

Господар вечора п. І. Данильченко в павзах між мистецькими виступами влаштував розігри картин, вишивок та кераміки в українському стилі — подарунків на користь вечора від окремих осіб чи крамниць.

А згодом прийшла нагода і для бажаючих потанцювати. Добра оркестра підбала про те, щоб і ця частина вечора була така ж успішна, як й інші.

Відмічаючи цю безсумнівно вдалу імпрезу, хочеться подякувати всім виконавцям і упорядникам за такий приємний вечір і побажати ще кращої організованості й успіху в наступному році.

Танцювальна група "Веснянка".
Керівник М. Балдецький.

З ОДУМІВСЬКОГО ЖИТТЯ І ПРАЦІ

"КУТОК ОДУМІВЦЯ" В "УКРАЇНСЬКОМУ ЖИТТІ" ВІДНОВЛЕНО

Журнал ОДУМ-у "Молода Україна" виходить в Торонто, Канада, 23 роки. Його передплачує молодь ОДУМ-у та старші особи — прихильники й симпатички ОДУМ-у.

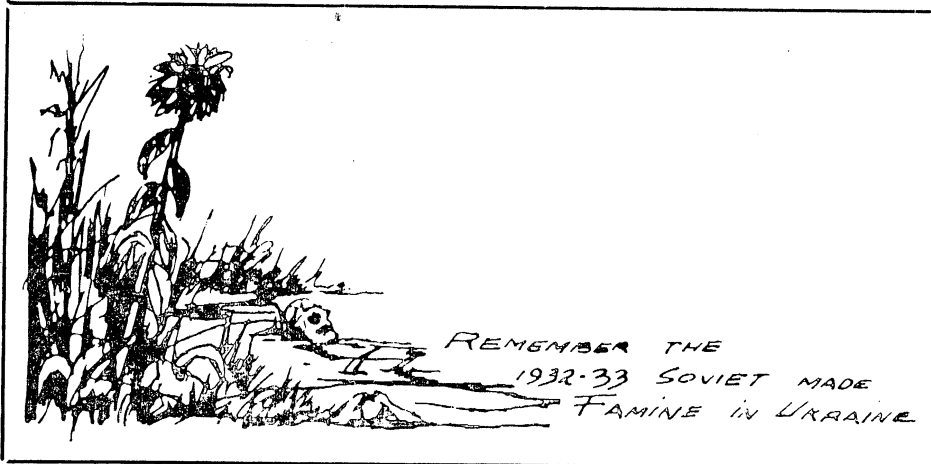
Окрім місячника ОДУМ-у "Молода Україна" у щоденникові "Свобода", який видає Український Народний Союз в Джерзі Сіті, неперіодично появляється сторінка ОДУМ-у під назвою "Літопис ОДУМ-у". Розпочав її в шістдесятих роках Роман Лисняк, який видав 5 чисел, пізніше редагував Олексій Коновал (здав 15 чисел сам та 7 спільно з Олексієм Шевченком), а з 28 числа редагує її Олексій Шевченко. "Літопису ОДУМ-у" вийшло 32 числа.

У часописі "Українські Вісті" в Новому Ульмі, Німеччина, з 1962 року почала появлятися сторінка ОДУМ-у під назвою "Сторінка Об'єднання Демократичної Української Молоді". Протягом більше десяти років ця сторінка ОДУМ-у, яку від самого початку редагує Олексій Коновал, появилася вже 146 разів.

В Чикаго в часописі "Українське Життя" Ол. Коновал вів "Куток одумівця" в 1962-63 роках, в якому містив статті та дописи про філію ОДУМ-у Чикаго та ОДУМ взагалі. Пізніше цей куток перестав появлятися.

Цього року "Куток одумівця" при "Українському Житті", яке редагує д-р Тома Лапичак, відновив Олексій Пошиваник. Цього річне число 101 "Кутка одумівця" появилася в "У. Ж." в ч. 8 за 22 квітня 1973 року, а друге — в червні. Ця одумівська рубрика має таку шапку: з лівої сторони одумівська емблема і побіч напис "Куток одумівця", з правої сторони у формі піраміди розміщено: **тризуб, Лтава, 800 і Полтава**. Нижче подано, хто його редагує та "Роковини Полтави 1173-1973", бо цього року ОДУМ відзначає 800-річчя Полтави зустріччю ОДУМ-у США і Канади в Чикаго 1 і 2 вересня.

У першому числі "Кутка одумівця", який редагує Олексій Пошиваник, що виходитиме раз на

Пропам'ятний конверт 40-річчя голоду в Україні

У 40-РІЧЧЯ ГОЛОДУ В УКРАЇНІ

Поневолувач України, російсько-комуністичний уряд Кремля, 1933 року виморив штучно створеним голодом мільйони українців. Цього року припадає 40-ліття цієї трагічної події. Щоб відзначити цю дату й показати світові, "гуманізм" Советського Союзу, ОДУМ видав пропам'ятний конверт, на якому зображено череп на лоні природи. Побіч напис англійською мовою "Remember the 1932-33 Soviet made Famine in Ukraine", commemorated by Ukrainian Assoc. — ОДУМ (пам'ятай штучно створений Советами голод в Україні 1932-33 р.р.). Проект пропам'ятних конвертів у 800-річчя Полтави та 40-річчя голоду в Україні зробив Олексій Пошиваник, а мистецьки оформив їх Микола Сидельник з Чикаго. Ці конверти можна набуті, 10 конвертів за один долар, у всіх філіях ОДУМ-у США, Канади та Німеччини, або висилати замовлення на адресу:

ODUM
5240 N. Le Claire St.
Chicago, Ill. 60630, USA

У 800-ЛІТТЯ ПОЛТАВИ

Цього року припадає 800-ліття існування міста Полтави на Лівобережній Україні. Місто Полтава, в якому народився і жив батько української літератури Іван Котляревський, автор "Енеїди" та невмирущої "Наталки Полтавки", Симон Петлюра — головний отаман українських військ і Голова Директорії у час Визвольної Боротьби українського народу за свою самостійність, та багато інших визначних діячів, колись називалося Лтава. Вісімсотим рокам Полтави присвячена цього року зустріч ОДУМ-у, США і Канади, що відбудеться 1 і 2 вересня 1973 року в Чикаго.

Діловий Комітет зустрічі ОДУМ-у видав з нагоди річниці Полтави пропам'ятний конверт. На конверті, із лівої сторони, синім кольором в число 800 вписана стара назва Полтави — Лтава, а нижче стоїть напис "Полтава". Побіч англійською мовою написано: "1173-1973 Poltava Ukrainian Historical City".

місяць, появились такі статті: "Чи будуть наші батьки мати зміну?", "Полтаві понад 800 років" та "3 життя ОДУМ-у Чикаго" разом з фотом управи філії Чикаго.

УКРАЇНСЬКИЙ ДЕНЬ В ІЛЛІНОЙСЬКОМУ УНІВЕРСИТЕТІ

Щороку при Іллінойському Університеті, Сіркел Кампус в Чикаго, відбуваються Інтернаціональні Вечори. Студенти-українці цього університету мають свій клуб і завжди брали участь в таких вечорах. Попереднього року одним з організаторів такого вечора був одумівець Микола Скиба. Але чомусь цей інтернаціональний вечір не сподобався Миколі, хоч і сам брав активну участь в його підготовці. Миколі припала думка (хоч і ми вже всі це знаємо), що українська культура настільки багата, що українці можуть зробити свій вечір — Українським Днем. Минувало літо, а Микола все ще плянував як треба зробити цей український день. Восени, на першому зібранні українського клубу Микола (скарбник клубу) подав свою пропозицію. Знаючи скільки праці треба вкласти в таку імпрезу, члени клубу спершу зареагували песимістично, але після дискусій всі погодились взятися до підготовки такого українського дня.

Університет дав українському клубові фінансову допомогу і також залу на 750 осіб для концерту і виставки.

Щоб заповнити мистецьку програму, студенти звернулися до ОДУМ-у, СУМ-а і Пласту. ОДУМ і СУМ радо погодились взяти участь. На жаль, у Пласті не було підготовлених виступити в мистецькій частині. Але декілька членів Пласту охоче помагали у виставці.

Український день відбувся 4-го травня 1973 р. Під час шкільних годин сотні студентів приходили і дивилися на виставку нашої культури. А вечером був буфет з українськими стравами. О сьомій годині вечора початок концерту. Відкрила його голова клубу Галина Дрогомарецька, привітавши присутніх хлібом і сіллю.

Мистецьку частину розпочинає в'язанкою українських народних пісень струнний ансамбль ОДУМ-у, яким керує Віктор Войтихів. З оплесків публіки видно, що їй подобалася наша музика. Аж ось на сцені довгождані танцюристи (американці найбільше захоплюються нашими танцями), які впродовж вечора виконали дванадцять танців. Дівоча сімка ОДУМ-у під керівництвом Євгенії Косогора, проспівала чотири пісні: "Ой, сад виноград", "Галичанки", "Ой, чорна я си чорна" і "Ой, там за лугом". Що публіці подобаються й українські пісні, не лише танці, свідчать її щирі оплески. Також танці су-

мівців присутні схвально вітали. Потім Ансамбль бандуристів ОДУМ-у під керівництвом Анатолія Луппо виконали пісні: "Ой за лісочком", "Волиняночки" і "Повій, вітре". Може публіка й не ознайомена з бандурою, але ансамбль їй дуже сподобався. Сумівська група дівчат "Червона рута" добре проспівала пісні: "Червона рута" і "Вітер", Струнний ансамбль ОДУМ-у мав ще один вихід, він виконав: "Верховино, ти світку наш". Ця пісня так захопила публіку, що вона почала плескати під темпо пісні.

На закінчення концерту ансамбль бандуристів ОДУМ-у проспівав "І в вас, і в нас". Можливо, що не було стільки публіки, як хотілося б (було коло 350 осіб), але захоплення її і вдячність українцям за надзвичайний концерт було велике.

Український клуб студентів щиросеречно дякує всім особам і організаціям, які помагали, чи брали участь в українському дні.

Мені, як одумівцеві, дуже приємно відзначити, що концерт був гарний, ОДУМ виконав десять номерів у концерті, що склався з двадцяти шости точок. Я вірю, що ОДУМ та й інші наші молодечі організації допоможуть студентам і на другий рік, коли вони знову попросять допомоги.

Віктор Войтихів

Студент Іллінойського у-ту

КРИЛАТІ СЛОВА

ДАМОКЛІВ МЕЧ

За старогрецькою легендою, Дамокл, придворний сіракузького тирана Діонісія Старшого (432-367 до н. е.), позаздривши своєму володареві, назвав його найщасливішою людиною. Діонісій посадив заздрісника на своє місце. Коли Дамокл підвівши очі догори й побачив над своєю головою меч, що висів на волосині, він швидко відскочив набік. Тоді Діонісій сказав йому, що хоч яка велика насолода владою тирана, але велика й небезпечна, що загрожує йому щохвилини. Ви-

слів "над ним висить дамоклів меч" означає, що з цією людиною кожна хвилину може трапитись велике нещастя, не зважаючи на те, що зовні у неї все гаразд.

ДО ЧИТАЧІВ

У нашому журналі за червень ч. 213, на стор. 6, у статті В. Сварога "Книга для молодих читачів" випав останній рядок, власне перенос останнього слова "потрібно" в реченні "А читати книги такого змісту нашим молодим людям дуже потрібно". Вельмишановного автора і читачів просимо вибачити нам цей прикрий недогляд. Ред.

РОДИННА ХРОНІКА

ЩАСТИ, БОЖЕ!

Десь рік тому нам випала приємність звітувати про весілля одумівців Василя і Наталки Корженівських.

І ось, як то кажуть, історія повторюється (а з нею і приємність). Бо і цього разу з такою самою приємністю хочеться розповісти про ще одне весілля в родині Корженівських — шлюб Василювого брата Вадима і знову ж таки Наталки.

Знаменна подія в житті цієї симпатичної пари активних членів ОДУМ-у — їхнє вінчання — відбулася 9-го червня в Катедрі св. Володимира в Торонто. Багато родичів, друзів і знайомих Вадима Корженівського і Наталки Красиловець вітали молодят після таїнства шлюбу, яке виконали о. Фотій та о. Ференсів у чудовому супроводі хору під керівництвом п. Валентини Родак.

Заля церкви Св. Покрови на вул. Лідс була місцем весільної гостини. Традиційно прибрані столи з гілочками барвінку, коровай та українські вишивки на головному столі, простора світла заля надавали цьому вечорові особливої урочистості.

Гостей зустрічали батьки молодої пари п-во Корженівські та Красиловці, друзи та бояри.

Зворушуюче виглядало благословення молодят їхніми батьками на порозі залі.

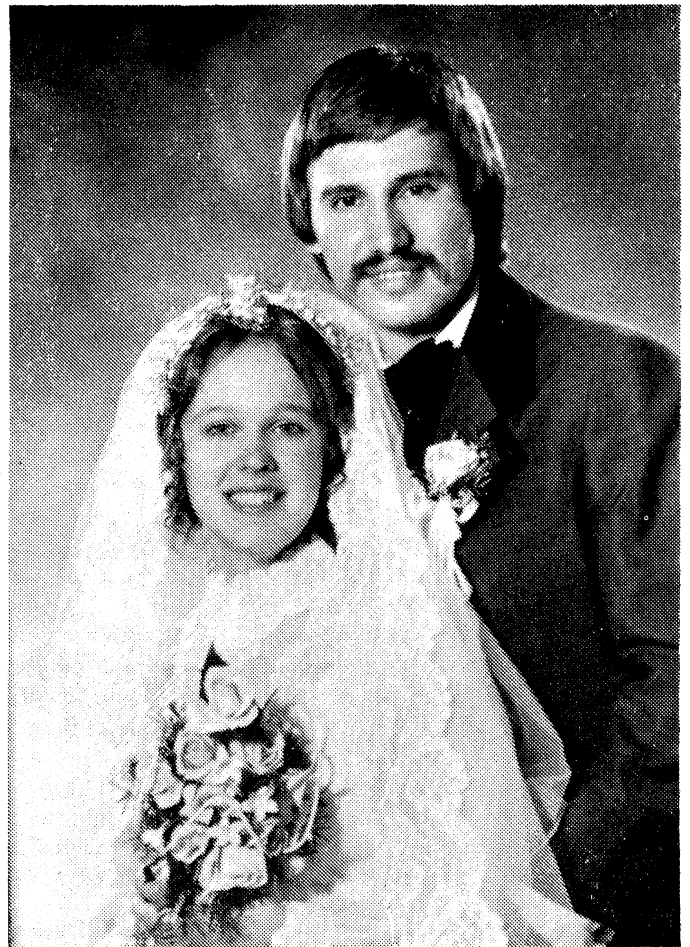
За успішний перебіг вечора піклувався перев'язаний вишиваним рушником весільний староста інж. П. Родак. Він познайомив гостей з родинами молодої пари та, представивши дружок і бояр, попросив до слова о. Ференсіва. Після вітального звернення священника були прочитані вітальні телеграми, а серед них і від родичів з України. З вітальним і дружніми побажаннями виступив старший боярин д-р Федоренко. Батьки новоодружених Вадима і Наталки звернулися до них з теплими словами напучення і добрих побажань, а ціла заля проспівала "Отче наш".

Від себе і своєї дружини усім дякував молодий — Вадим Корженівський.

Після щедрої смачної вечері і дарування молодої пари розпочалися танці, під час яких до послуг бажаючих був відчинений бар і подавався холодний буфет. Всі весільні гості, захоплені дружніми розмовами, обміном враженнями і танцями, розважалися до 1-ої години ночі.

На другий день на поправинах у хаті панства Корженівських в ближчому колі родичів і друзів на пресовий фонд нашого журналу було зібрано 46 доларів.

Батькам молодят п-ву Корженівським та п-ву Красиловцям — активним громадським діячам — належить щира подяка, а їхнім дітям Вадимові й Наталці найтепліші побажання родинного щастя, нічим не затьмареного подружнього життя, щедрої долі й успіху в спільному майбутньому.

Вадим і Наталка Корженівські

ДУМКИ ПРО ШЕВЧЕНКА

Признаюсь, я вперше зрозумів з його слів як треба любити батьківщину і свій народ.

А. Церетелі

А книжку, як розгорнув — дивлюсь — "Кобзар" та вже дуже вичитаний. Дарма! Я його притулив до серця, бо дуже шаную вас, і ваші думки лягають на душу. А що Катерина, так так що Катерина! Гарно батечку, гарно! Більше не вмію сказати.

Г. Квітка-Основ'яненко

На нашій білоруській землі Тарасова пісня звучить на повний голос. Наші поети навчаються на її зразках, люблять її і шанують. Вони дали змогу нашому народу пізнати її силу, красу білоруською мовою.

Я. Купала

БАЛЬ-ЗУСТРІЧ

Випускники Школи Українознавства ім. Л. Українки на балю-зустрічі. Зліва направо сидять: Оля Коваленко-Пірсон, Неля Сліпецька-Весела, Олеся Дацьків-Розальйон, Галя Єфименко, Наталка Васютяк-Чайкісвська, Ірина Тройнер, Марія Бабійчук-Кечпол, керівник школи Тетяна Сліпецька, Валя Сидоренко, Надя Фурик-Жилан, Романна Козак, Христя Цабанюк, Оріся Опар, Наталка Олійник-Головка, Галя Шеремета. Другий ряд: Любомир Сліпецький, Василь Фурик, Богдан Панасевич, Вадим Добрянський, Лена Коваленко - Гіммельрейх, Дзвіна

Добрянська, Юрій Радіон, Галя Панасевич, Володимир Єфименко, Ірина Грушецька, Петро Панасевич, Євген Стефін, Леся Шевченко, Богдан Балабан, Андрій Олійник, Дарія Федевич, Петро Вачур, Олег Шевченко, Марія Шеремета.

Це, мабуть, уперше відбулась на нашому терені така своєрідна й цікава зустріч випускників за 10 років Школи Українознавства в Нобл Парку біля Мельборну. Задум, здійснений в теплій сердечній атмосфері балю-зустрічі, сколихнув серця і душі абсолювентів згаданої школи, що належить до кращих українських шкіл в Австралії. У ній навчається понад 100 учнів та студентів. Кожна молода людина, що провчилася 9 років в одній школі, де мала приятелів, друзів студенток і студентів, де формувалася її свідомість під впливом учителів та оточення, де, може, забриніли струни першого кохання — не може забути того учбового закладу — він лишається в її серці назавжди.

Для деякого з них минуло вже 10 років відтоді (1962 рік), як закінчили вони цю школу і пішли у власне життя. І от така несподівана зустріч: з 50-ти абсолювентів, що були запрошені, прибуло 35 осіб. Скільки радісних облич, компліментів, вітань, побачень після тривалої для деякого розлуки!

У залі Українського Народного Дому в Нобл Парку 26. 5. 1973 р. зустрілося багато гостей, батьків абсолювентів, представників провідних українських організацій.

Від вхідних дверей серединою залі простелена килим-доріжка, що веде по східцях аж на сцену. Випускники парами входять до залі, ідуть по килиму і зупиняються перед східцями на сцену. До речі, всі абсолювентки в довгих вишитих сукнях. Тим часом на сцені з'являється викладач історії України п. інж. Роман Федевич, який провадить цілу урочистість, викликає по черзі випускників, починаючи з найдавніших, і знайомить аудиторію, що вже сидить за накритими столами, з колишніми студентами. Кожен і кожна сходять на сцену, кланяється до залі і стає в ряд. Дівчата попереду, а хлопці позаду. Серед абсолювентів є вже й одружені. Двоє з хлопців чи чоловіків так "постаріли" за пройдені роки, що тяжко впізнати: заросли бородами, бакенбардами і виглядають, мов діди.

Потім на сцену виходить керівник школи пані Тетяна Сліпецька, яка в цю школу вклала найбільше своїх сил, уміння, здоров'я й надій. Вона вітає своїх колишніх учнів схвильовано і сердечно. Потім вітає їх голова Української Центральної Шкільної Ради п. Т. Пасічинський, що прибув з Аделаїди на запрошення школи, а після нього — владика І. Прашко. Низку письмових привітів зачитує п. інж. Р.

Федевич: від голови Союзу Українських Організацій мгра. М. Цюрака, молодечого Союзу Українок ім. М. Заньковецької, НТШ, укр. школи з Джілонгу, Краєвої Пластової Старшини, Стейтової Управи СУА, Рідної Школи в Саншайні, вікторіанської Шкільної Ради. Із словом подяки за привітання виступив випускник 1962 р. Василь Фурик.

Після цієї урочистости всі гості-випускники сходять до залі і сідають за приготовані для них столи, зліва і справа від сцени. За смачною вечерею точиться приємна розмова за всіма столами. А трохи пізніше почалися танці. З приватних розмов з скремими випускниками довідуємося, як вони зворушені цією зустріччю, як уважно сприймали кожне слово привітання і як їм було приємно прийти знову сюди, до цього приміщення, де згобували знання, на цю сцену, де вони не один раз декламували, танцювали, брали участь у шкільних мистецьких програмах.

Дивлячись на їхні усміхнені обличчя, хотілося запитати, як багато з них і досі в'яжуть себе з українським життям, якщо одружені і мають дітей, то чи навчають їх своєї рідної мови, чи передплачують рідну газету, журнал, чи читають рідну книжку, бо з цього найкраще видно,

чи багато в їхніх душах лишилося українського, чи, може, в деякого вивітрилося все з роками... А ще хотілося б запитати, чи багато з них хоч раз на рік, на головні свята, посилають привітання керівникові школи чи якому з улюблених вчителів, на знак пошани й подяки, чи їх батьки навчили такого доброго звичаю й пошани до тих, хто їм вкладав свої знання і виховував протягом дев'ятих років. Але цих питань ніхто перед ними не поставить, вони лишаться не порушеними на сумлінні їх самих та їхніх батьків.

Так в теплій сердечній атмосфері пройшов цей незвичайний і незабутній баль-зустріч. Нехай пам'ять про нього лишисться надзго в молодих серцях і в пам'яті учасників цього вечора, а ще краще, коли він стане традицією.

Дм. НИТЧЕНКО
Австралія

СВЯТО ЛЕСІ УКРАЇНКИ

Щороку в нашій громаді достойно і з пошаною відзначають день народження Лесі Українки, поетеси, драматурга і обдарованої великої людини, яка боролася за правду, волю народу і України.

Після Тараса Шевченка Леся Українка займає друге почесне місце як велетень духа, що кличе свій народ скинути пута рабства, незолі та в сильній борні вибороти собі й Україні щастя і долю. За це ми й шануємо нашу безсмертну Лесю!

У цьому році Жіноче Товариство ім. Лесі Українки, відділ СУК та ОДУМ при громаді св. Покрови вирішили краще і ширше організувати свято Лесі Українки, намірилися вийти з оточення своєї громади на тихі й чисті води ширшого громадянства Монреалю.

Добродійка Ольга Філь із цілою групою дорослих і молоді взялася допомагати у підготовці вистави драми Лесі Українки "Самсон і Даліла" під режисерством Леоніда Гороневича.

У суботу 24 лютого ц.р. о 7.30 вечора свято відкрила добродійка Ольга Філь та представила до-

повідача, давно очікуваного в нашій громаді науковця і публіциста д-ра Марка Антоновича, який прочитав змістовну та цікаву доповідь.

Вчителька Надія Грицина з чуттям прочитала "Сльози-перли", вірш Лесі Українки.

Далі відбулася вистава драми Лесі Українки "Самсон і Даліла" на дві дії, в якій взяли участь: Самсон — Віктор Цвітков, Даліла — Неся Гайчук, король — Ігор Ромась і доповідач — Ніна Вусата. Вояки: Ігор Жовтоніжко, Олег Кобилецький. Служниці: Ірина Цвіткова, Лілія Моспан, Маруся Замковець, Лариса Грицина і Галя Радюк. Придворний — Гриць Романюк.

Хоч грали аматори, але режисер Л. Гороневич багато попрацював з ними над усвідомленням ідеї твору, його доби, психіки виведених героїв, над мистецтвом слова, гри, руху. Він дбайливо підготував артистів, які відтворили ідею і характери дієвих осіб п'єси.

Добре виконали свої ролі В. Цвітков — Самсон і Неся Гайчук — Даліла, вив'язався й І. Ромась в ролі короля і навіть допоміжні персонажі, як вояки, служниці і придворний, виконали свої ролі ліпше, ніж думалось.

Об'єктивно можна сказати, що цей успіх режисера, а також артистів є вислідом наполегливої праці і реалізації її на сцені. Такому успіхові сприяли ще інші чинники і праця людей, які трудилися довший час.

Ці чудові декорації зроблені Л. Гороневичем, якому допомагав М. Моспан, а також звукозапис і освітлення сцени Бориса Моспана справляли велике враження. Члени Жіночого Товариства добр. О. Філь, Н. Грицина, А. Сойко, В. Вусата, С. Моспан, М. Старенька і А. Цвіткова пошили всім виконавцям відповідний гарний одяг. Гримували артистів Л. Гороневич, І. Передерій і В. Вусата.

Гучні оплески глядачів, які заповнили залю, були високою оцінкою для режисера, виконавців у драмі, організаторів і всім тим, які спричинилися до успішного свята, зокрема доповідачеві

д-ру М. Антоновичеві та ініціаторці добр. О. Філь, Жіночому Т-ву та молоді ОДУМ-у. В такому сенсі подякувала всім Голова Жіночого Т-ва Віра Вусата і з певним гумором всіх бажаючих (а їх було таки чимало) пригостила чаєм і печивом.

А. С.

ХРОНІКА

● Смолоскип — Організація Оборони Людських Прав в Україні — видав багатотиражним накладом три нові англomовні брошури про засуджених українських діячів культури і науки в ССРСР: Святослава Караванського, Ірини та Ігоря Калинців і Леоніда Плюща.

Ці брошури появилися в серії "Політичні в'язні в ССРСР" і призначені для масового розповсюдження серед чужинецьких діячів, а також можуть бути, як навчальні посібники для українських студентів і учнів шкіл українознавства для кращого пізнання життя засуджених діячів, їхньої діяльності й ідей.

● (УІС "Смолоскип") — 29. 5. 1973 р. Мікробіологи в обороні Ніни Строкатої отримали повідомлення з Комісії Людських Прав Об'єднаних Націй, що справу Ніни Строкатої розглядатиме ця Комісія на наступному своєму засіданні.

Лист з Комісії Людських Прав ОН є відповіддю на петицію в обороні Ніни Строкатої, яку підписали 279 мікробіологів з 11 країн світу.

Ніна Строката, відомий мікробіолог-науковець з Одеси, була засуджена в травні 1972 р. на 4 роки ув'язнення тільки за те, що відмовилася відректися свого чоловіка, українського письменника Святослава Караванського.

● 30 травня ц.р. в канадському парламенті відбулася дискусія, під час якої кол. прем'єр Канади Дж. Діфенбейкер звернувся з пропозицією, щоб канадський уряд висунув на форумі Об'єднаних Націй справу репресій в Україні.

● (ЗП УГВР, 9. 6. 73) — 3 України надійшли додаткові інформа-

ції про долю літературного критика Євгена Сверстюка. Його, як й Івана Світличного, засудили не на п'ять, а на сім років ув'язнення суворого режиму та на п'ять років заслання. Івана Дзюбу, згідно з попередніми повідомленнями, засудили на п'ять років ув'язнення без додаткових років заслання. Стан його здоров'я тяжкий.

● "Канадійська Русь" о. Нестора Дмитрова, яка вийшла у Вінніпезі з датою 1972 р. є першим числом серії "Джерела до історії українців Канади", яку Історична Секція УВАН — Відділ Суспільних Наук — плянує реалізувати в найближчих роках. Праці ці будуть видані також англійською мовою.

● У днях 1, 2 і 3 червня ц.р. в Інституті св. Володимира в Торонто, заходами Об'єднання Українських Письменників у Канаді "Слово" відбувся з'їзд укра-

їнських письменників Канади. З'їзд відбувся під гаслом протесту проти переслідувань української мови й культури в Україні та проти переслідувань і арештів її представників: письменників, мистців і науковців.

В УКРАЇНІ

● У листі зі Львова повідомляють, що студенти Львівського університету масово відзначили річницю перенесення тіла Тараса Шевченка до Канева. Ця річниця припадає на 22 травня. Упродовж років цю річницю урочисто відзначали в Києві, аж поки влада остаточно заборонила ці відзначення, висилаючи великі загони міліції до пам'ятника Шевченка, де вони звичайно відбувалися, розганяти людей.

Львівське відзначення цієї річниці відбулося без дозволу вла-

ди. У зв'язку з цим органи безпеки проводять слідство, що спричиняє велике напруження серед студентів в університеті.

У згаданому листі повідомляють також, що московсько-советська влада остаточно знищила могили колишніх воєнків Української Галицької Армії на Янівському цвинтарі.

● Польська "Газета Бялостоцька" (18. 4. 73) під заголовком "Київська Помпея" подала, що будівники київського метро на Подолі відкопали місто, що "жило" 1000 років тому. Це відкриття показує, що стародавні мешканці Києва були дуже вправними будівниками і вміли споруджувати гарні складні будівлі ще в поганські часи, до хрищення Русі. Розкопане місто добре збереглося. Науковці припускають, що знищив його розлив Дніпра, і продовжують нові археологічні сенсаційні відкриття.

ЛІКАРСЬКІ РОСЛИНИ СПОРИШ

Ця однорічна куциста рослина з родини гречкових росте на шляхах, вигонах, біля жител тощо. Стебла має тонкі й гиліасті, квіти — білуваті з рожевим відтінком, а плоди — дрібні горішки.

Спориш дуже багатий на безазотні екстрактивні речовини, смоли, віск, цукор, білок протеїн, товщ, зольні та дубильні речовини, кремнієву кислоту, каротин, вітаміни С і К.

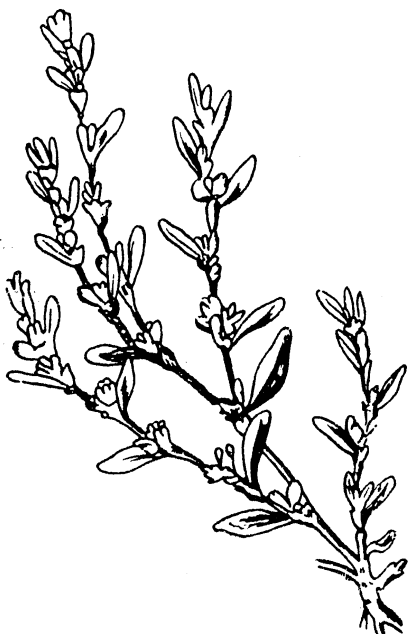
Для виготовлення лікарських препаратів використовують надземну частину рослини, зібрану під час цвітіння і висушену в приміщенні, що добре провітрюється.

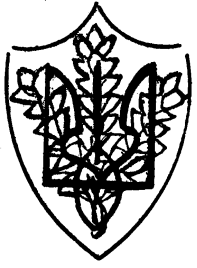
Історія застосування споришу, як ліків, сягає в глибину тисячоліть. Древні лікарі Пліній та Діоскорид лікували ним хворих на шлунково-кишкові недуги та ди-

хальних шляхів. Гіппократ і Фессал застосовували спориш для зупинення крові, а пізніше в цій рослині виявлено речовини, що сприяли лікуванню хворих на сухоти. Нині ж виявлено, що водні та спиртові витяжки споришу мають ще й сечогінні, в'язучі та протизапальні властивості, а настої споришу знижують артеріальний тиск, збільшують амплітуду дихальних рухів, вентиляційний об'єм легенів та підвищують загальний тонус організму. Відомий спориш і як засіб, що запобігає утворенню в нирках і печінці каменів.

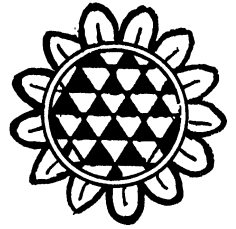
Деякі ліки з споришу можна приготувати самому. Наприклад, для підвищення загального тонусу організму відварюють 10 г. споришу в 300 г. води і вживають по півсклянки три рази на день.

При кашлі та коклюші п'ють по одній столовій ложці два-три рази на день настояних 20 г. споришу в одній склянці води.

СТОРІНКА ЮНОГО ОДУМУ

Борис ГРІНЧЕНКО

ДО ПРАЦІ

Праця єдина з неволі нас вирве:
Нумо до праці, брати!
Годі лякатись! За діло святее
Сміло ми будемо йти!

Праця єдина нам шлях уторує,
Довгий той шлях і важкий,
Що аж до щастя і долі прямує:
Нумо до праці мерщій!

Праця не згине між людьми даремне:
Сонце засвітить колись,
Дякою нас тоді люди згадають —
Нум же! До праці берись!

Хоч у недолі й нещасті звікуєм —
Долю онукам дамо!
Ми на роботу, на світ народились,
Ми для борні живемо!

Сміливо ж, браття, до праці ставайте, —
Час наступає — ходім!
Дяка і шана робітникам щирим!
Сором недбалим усім.

О. ОЛЕСЬ

ТИХО У ПОЛІ

Тихо у полі... ні співу, ні шуму,
Думає поле глибоку думу,
Тишею душу свою напуває
Колос зелений зерном наливає
Тихо... ні співу, ні шуму.
Думає думу.

ДУМКИ ПРО Т. ШЕВЧЕНКА

Читайте Шевченка, а там отворена вам ціла проява, історія і душа українського народу. І доки наш народ за своє визволення боротися буде, доти той кріпацький син стоятиме перед очима вашими, ваших дітей, внуків і правнуків. Там для всіх мільйонів українського народу велика книга мудрости, книга любови до України.
В. Стефаник

ДВА БРАТИ

Узбецька казка

Жили собі два брати. У старшого була родина, діти, а менший був самотній.

Посіяли якось брати пшеницю. А коли зібрали врожай — поділили нарівню. Ані старший, ані молодший не захотіли взяти зайвого.

Вночі менший брат ніяк не міг заснути. Все думав: "У брата велика родина. Краще я з своєї частки пересиплю йому пшениці. Хоч мені й буде важко, та я ж один". І він непомітно пересипав до братової комори трохи пшениці. І аж тоді заснув спокійно.

А в цей час старшому братові теж не спалося. Він думав: "Бідолашний мій брат. Ніхто крім мене його не пожаліє. Моя сім'я хоч і велика, та все ж разом легше переносити різні труднощі, ніж самотньому. Пересиплю я із своєї частки пшениці до його комори, щоб легше йому жилося".

І старший брат непомітно пересипав частку пшениці до комори свого брата. І вже після цього спокійно заснув.

І до цього часу живуть брати в злагоді і турбуються один про одного.

СПОРТ ПОДОБАЄТЬСЯ

Цього року я виконував при Юному ОДУМ-і обов'язки спортивного референта. Під час року рій "Золоті Орли" кожної середи тренувався у "флор-гокей". Звичайно приходили 15-20 юних одумівців. Ми мали три змагання і всі виграли. Також один раз рій "Ягуари" змагався з дружиною Юного ОДУМ-у з Лондону. Виграли гості.

Також під час суботніх зайнять рої вправлялися у відбиванці, флор-гокеї, кошиківці тощо. Спорт дітям подобається. На жаль, гімнастична зала часто буває зайнята. Мені цікаво працювати з дітьми.

М. Строчук
спортовий референт
Торонто

ІСТОРИЧНИЙ КАЛЕНДАР

- 1.7.1918 Засновано Український Державний Університет у Кам'янці Подільському.
- 7.7.1709 Бій під Полтавою між шведами і москалями, в якому перемогли москалі. Гетьман І. Мазепа як союзник шведів також брав участь у ньому з своїми козаками. Поразка під Полтавою — то був кінець самостійності України.
- 8.7.1659 Гетьман І. Виговський розбив москалів — 30.000 московського війська полягло у битві під Конотопом.
- 16.7.1917 Проголошено Другий Універсал Української Центральної Ради.
- 18.7.1863 Таємний наказ російського міністра Валуєва не друкувати українських книжок, закрити недільні школи. Це він у своєму наказі висловився, що ніякої української мови і літератури "не було, нет і бити не может". генівна (Теліга), членка ОУН, поетеса.
- 21.7.1948 Проголошено створення Української
- 21.7.1907 У Петербурзі народилась Олена Шов-Національної Ради (в Західній Німеччині).
- 22.7.1944 Помер співець відродження України — поет Олександр Олесь (Кандиба).
- 23.7.1874 Народився письменник Марко Черемшина.
- 27.7.1834 Засновано Київський Університет св. Володимира.
- 1.8.1913 Померла Леся Українка, славнозвісна українська поетка.
- 8.8.1819 Народився письменник Пантелеймон Куліш.
- 8.8.1834 Народився поет Осип Юрій Федькович.
- 12.8.1942 Помер Микола Бурачек, мистець-маляр.
- 12.8.1925 Помер поет Володимир Самійленко.
- 14.8. 988 Хрищення України-Руси.
- 14.8.1581 Вийшла перша друкована біблія церковно-слов'янською мовою. ("Острозька Біблія").
- 15.8.1856 Народився Іван Франко.
- 21.8.1624 Вийшов у Києві один з перших словників української мови "Лексикон Павми Беринди".
- 28.8.1921 Большевики розстріляли у Києві поета Григорія Чупринку.
- 29.8.1845 Народився драматург Іван Тобілевич (Карпенко-Карий).
- 29.8.1875 Народилась письменниця Людмила Старицька-Черняхівська.

Помилилась

— Васильку, — каже Катруся, — у тебе таке брудне обличчя, що я можу сказати, що ти сьогодні снідав.

— А ну скажи.

— Яєшню.

— От і не вгадала! То я ще вчора яєшню снідав...

СКЛАД ОДУМІВСЬКИХ РЕЧЕЙ

На цьому складі можна набути такі речі: одумівські сорочки різного розміру, починаючи від № 8, штани, спідниці і краватки, пілотки, спортові сорочки (світ шорт) з написом, одумівські емблеми, різні відзнаки таборів ОДУМ-у та ін.

Тільки через Управи ОДУМ-у можна замовляти відзнаки і шнури для ройових, заступників виховників, бунчужних, старшого виховника (сеньйор), шнури для свистків, свистки і т. ін.

Можна також купити "Альманах ОДУМ-у" — 5 дол., "Порадник одумівця" — 5 дол., нариси Р. Рахманного — Червоний сміх над Києвом — 1.50 дол. і роман О. Лупія "Грань" — 3 долари.

І. Коляска: "Education in Soviet Ukraine" — \$3.50 і "Two Years in Soviet Ukraine" — \$3.95.

Замовлення слати на адресу:

**EXECUTIVE BOARD OF ODUM
SENIORS ASS'N OF CANADA
404 Bathurst St., Toronto 2-B, Ontario**

ШВИДКЕ РІШЕННЯ

У театрі йшла репетиція. Молода, ще не досвічена акторка, якій довелося зображати муки ревності і відчаю покинутої жінки, грала цю сцену мляво і невпевнено, доводячи автора п'єси до розпачу.

— Послухайте! — роздратовано звернувся зін до неї. — Ви зовсім не розумієте цієї сцени. Поставте себе на місце героїні. Уявіть, що вас покинув ваш коханий. Щоб ви вчинили?

— Знайшла б іншого, — спокійно відповіла акторка.

ALEX ELECTRIC LTD,
ALEX SCHIDOWKA

Industrial — Commercial — Residential

London, Ontario

Tel: 439 - 6747

N. - J. SPIVAK LTD.

R. R. 1,
LONDON, ONTARIO
(Pre-mix concrete)

ДОБІРНИЙ, ФАХОВО
ПРИГОТОВАНИЙ

О Б І Д

З ПОВНОЮ ОБСЛУГОЮ,
ДЛЯ ВЕСІЛЬ, БЕНКЕТІВ
та інших прийнять

JOE'S CATERING

WEDDINGS, SHOWERS,
BANQUETS
and OTHER RECEPTIONS
"THE BEST TREAT
and SERVICE"

Call 766-7471
J. WASIUK

**ROCHESTER
FURNITURE
CO. LTD.**

WAREHOUSE STORE

Великий вибір хатніх меблів:

вітальень, спальень, їдалень,
холодильники, пральні
машини, електричні і
газові печі, телеві-
зори, радіо.

423 COLLEGE STREET
Toronto, Ontario
Tel.: 364-1434

Оголошення в крамниці:

"Предмети, куплені вашим чо-
ловіком самостійно, можна обмі-
няти по вітвірках від 10 до 12
години".

НА ПРЕСОВИЙ ФОНД "МОЛОДОЇ УКРАЇНИ" ЖЕРТВУВАЛИ:

Збірка на поправилах
по весіллі Вадима і Наталки
Корженівських, Торонто,
Канада \$46.00

На нев'янучий вінок з похо-
рону сл. п. Семена Мона-
стирського. Переслав
о. Протоієрей Федір
Легенюк, Ст. Кетеринс,
Канада 10.00

Ліщина Андрій, Торонто,
Канада 6.00

Гурток Юн. ОДУМ-у "Золоті
Орли", Торонто, Канада 5.00

Сенько Петро, Ярділ, США 3.00

Козачок Іван, Монреаль,
Канада 2.00

Богдан О., Вейн, Нью Джер-
сі, США 1.00

НОВИХ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ ПРИЄДНАЛИ:

Бондаренко Андрій, Лондон,
Англія 1
Криволап С., Аделаїда,
Австралія 1

Жертводавцям і прихильникам
"М. У." щире спасибі!
Ред й адмін. "М. У."

ГУМОР

— Просто життя немає з цим
новим начальством.
— А що?
— Кожного дня приходить на
роботу!

— Як би ви назвали людину,
яка сіла на ваш капелюх?
— Дурнем.
— Тоді, прошу вас, устаньте.

Кожного разу, коли він прихо-
див купувати автомобіль, вияв-
лялося, що авто подорожчали, і
йому доводилося зберігати гро-
ші. Таким чином він став мільйо-
нером.

УКРАЇНСЬКА ФІРМА
ОПАЛОВОЇ ОЛИВИ

ALASKA Fuel Ltd.

425 JANF STREET

Toronto 9, Ontario

*24-годинна скоро і солідна
обслуга!*

Чищення і направа фортесів
безплатна.

Телефонуйте вдень і вночі
на телефон: **766-3040**

Обслуга гарантована!

Е. Д У М И Н

пропонує

ВЕЛИКИЙ ВИБІР
чолівічих, студентських
і хлоп'ячих костюмів
НА ЛІТНІЙ СЕЗОН
як також різних фасонів
і кольорів
СОРОЧКИ.

550 QUEEN STREET WEST

Toronto, Ontario

Tel.: 364-4726

АРКА ЗАХІД

2282 BLOOR STREET WEST

Toronto 9, Ontario

Tel.: 762-8751

В нас можна набути книжки,
українські часописи та жур-
нали, пластинки, друкарські
машинки, різьбу та кераміку,
полотна, нитки і вишивки.

*Маємо великий вибір дарун-
ків на різні okazji.*

Просимо ласкаво нас відвідати!

Ціна 50 центів
в США і Канаді

If not delivered please return to:
МОЛОДА УКРАЇНА
Box 40, Postal Station "M"
TORONTO, ONT., CANADA
M6S 4T2

Concrete Forming London Ltd.

LONDON, ONTARIO

(Foundations and floors.)

ПЕРША УКРАЇНСЬКА ОПАЛОВА ФІРМА

FUTURE FUEL OIL LTD. & SERVICE STATION

945 BLOOR STREET WEST
Toronto, Ontario

24-ГОДИННА СОЛІДНА
І СКОРА ОБСЛУГА!

Чищення і напруга форнесів
безплатна.

Скористайте з доброї нагоди
і замовляйте оливу в нас

Наші телефони:

Tel. Office: 536-3551

Tel. Night: 762-9494

КРЕДИТОВИЙ СОЮЗ

- Платить до **7%**
за заощадження
 - Малі і великі, особисті
і моргеджові позички
 - Життєва асекурація
на оощадження до \$ 2.000
позички до \$10.000
 - Особисті чеки; чеки для
подорожуючих
 - Оплата за газ, електрику,
воду і телефон
 - 22 роки на службі Рідного
Народу.
- ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ!
ЩАДІТЬ І ПОЗИЧАЙТЕ в
SO-USE (TORONTO)
CREDIT UNION LTD.**
- 406 Bathurst St., Toronto 2B, Ont.
Branch Office:
3338 Lake Shore Blvd.,
Toronto 18, Ont.

УКРАЇНСЬКА ФЕДЕРАЛЬНА КРЕДИТОВА КООПЕРАТИВА

“САМОПОМІЧ”

2351 West Chicago Ave., Chicago, Illinois 60622, USA. — Tel. HU 9-0520

- Кожна Ваша позика в "Самопоміч" коштує дешевше
- Оплачуємо кошти асекурацій за:
 1. Кожне оощадностеве конто до висоти 20 тисяч дол., з яких кожне забезпечене Федеральною Агенцією.
 2. Кожну позику (крім моргеджів) у висоті до 10 тисяч долярів
 3. Додаткове життєве забезпечення кожного щадника до висоти 2 тисяч дол.
- Даємо Студентські Позики, за які проценти платить держава
- Видаємо грошеві перекази та подорожні чеки
- Приймаємо оплати за газ, електрику, воду й телефон
- Платимо 5% дивіденти за Ваші оощадності квартално
- В новому приміщенні заінстальовані для Вас огнетривалі скриньки.